

Lord Ruster

genaamd

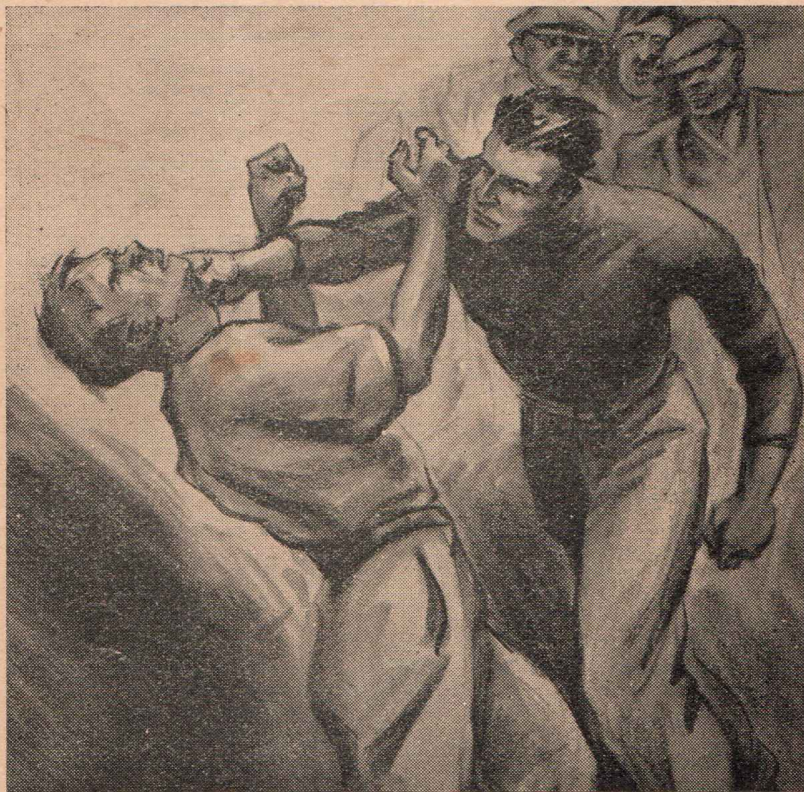
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

AVONTUREN IN KRAKAU

N° 2565

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Avonturen in Krakau

HOOFDSTUK I

EEN AFGELUISTERD GESPREK

In het begin van de herfst van het jaar 1925 bevatten een groot aantal buitenlandse bladen, het volgende bericht:

Verduistering op grote schaal

Een geheimzinnige geschiedenis, waarin ook de zoon van de voormalige koning van Saksen, Prins Ernst Heinrich een rol moet hebben gespeeld, wordt op dit ogenblik door de Officier van Justitie te Berlijn onderzocht.

Een koopman, Arthur Winterfield genaamd had zich met een groot aantal vooraanstaande en vermogende personen in Saksen in verbinding gesteld tot het op touw zetten van ondernemingen van allerlei aard, waaronder ook deelneming van een zekere maatschappij Saxonia, die in Gallicië petroleumbronnen had gekocht.

Welke omvang deze ondernemingen hadden, moge hieruit blijken, dat

Prins Heinrich alleen reeds voor een bedrag van 780.000 Mark, en een zekere koopman Heym voor 250.000 Mark bij de zaak betrokken waren.

Op zekere dag verscheen Winterfield niet op zijn kantoor en bleek spoorloos te zijn verdwenen.

Hij werd wegens verduistering achtervolgd en vluchtte per vliegtuig over Hamburg en Bremen naar Rijnland.

Toen hij dezer dagen gearresteerd werd, vond men nog 234.000 Mark op hem.

Omtrent deze zaak hebben velerlei geruchten de ronde gedaan, en geruime tijd heeft Winterfield ontkend, dat het zijn voornemen was geweest, verduisteringen te plegen.

In één opzicht echter heeft hij een volkomen stilzwijgen in acht genomen, van het ogenblik zijner arrestatie af,

tot op het tijdstip, dat hij voor de rechter moest verschijnen.

Dat stilzwijgen kwam voort uit het feit dat Lord Edward Lister, alias John Raffles, een belangrijke rol heeft gespeeld in deze aangelegenheid, en dat het aan niemand anders dan aan de gentleman-dief te wijten was, dat men van het gestolen geld, hetwelk Winterfield in zijn bezit had weten te krijgen, ten tijde van zijn arrestatie nog slechts 234.000 Mark op hem werden gevonden.

Toen Winterfield er ten slotte toch toe overging, zij het dan ook aarzelend, de naam John Raffles te noemen, toen lachten de rechters hem eenvoudig uit, terwijl anderen zich driftig maakten, zodat de naam van de Grote Onbekende, de stoutmoedige avonturier, naar wie de Engelse politie reeds jarenlang zocht, in dit proces niet meer werd gehoord.

Daar het voor het vervolg van dit verhaal nodig is, zal hier het relaas worden meegedeeld, van zijn rol, welke hij in de zaak Winterfield gespeeld heeft aan de hand van gegevens welke zijn opgetekend uit de mémoires van Charles Brand, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, zijn enige vriend, die een zeer levendig aandeel heeft genomen in vele der avonturen van Lord Edward Lister.

Men zal er in ieder geval uit kunnen zien, dat de rechters te Berlijn niet erg verstandig handelden, en Winterfield althans in dit opzicht onbillijk beoordeelden, toen zij hem verweten dat hij de spot met hen trachtte te drijven.

Hier volge dan het relaas.

* * *

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen er een taxi stopte voor het hotel Adlon aan de Belle Alliance Platz te Berlijn, het cirkelvormige plein waarop destijds de drie voornaamste verkeerswegen van de stad uitliepen, te weten de Wilhelmstrasse, de Friedrichstrasse en de Lindenstrasse.

Boven op de auto stond een stevige met koper beslagen lederen reiskoffer, terwijl naast de chauffeur een groot valles was neergezet.

De portier van het hotel monsterde even de bagage, waarvan het uiterlijk

hem scheen te imponeren, want hij verwaardigde zich, een paar stappen over het terras te doen, en de reizigers tegemoet te gaan, die uit de auto waren gestapt.

Het was een lang, krachtig gebouwd man van omstreeks veertigjarige leeftijd met een krachtig getekend gelaat, doordringende grijze ogen en gitzwarte, zeer zuiver getrokken wenkbrauwen.

Hij was keurig gekleed, maar met die bescheiden elegance, waardoor de goedgeklede en op smaak gestelde Engelsman zich aanstonds onderscheidt van alle andere nationaliteiten.

Hij rekende, na te zijn uitgestapt, met de chauffeur af en bijna op hetzelfde ogenblik kwam een der hotelbedienden aanlopen, die zich meester maakte van de bagage.

Ondertussen was de portier nog een paar stappen naderbij gekomen en zijn gelaat drukte eerbied uit, toen hij het uiterlijk van de vreemdeling wat nauwkeuriger had kunnen opnemen.

De nieuwe gast was de paar treden van het terras reeds opgegaan en wendde zich tot de portier met de vraag:

— Heeft men mijn telegram ontvangen, waarin ik twee kamers bestelde, portier?

— Uw naam als ik vragen mag?

— Lord William Aberdeen uit Londen, antwoordde de vreemdeling.

Het had weinig gescheeld of de portier, een oud militair, was in de houding gaan staan en had gesalueerd, toen hij deze naam hoorde.

De portier was een bereisd man, hij kende Londen goed en wist dat de naam die werd genoemd toebehoorde aan een inwoner van Londen van wiens rijkdom de wonderbaarlijkste verhalen werden verteld en die ieder jaar aanzienlijke sommen schonk aan talrijke instellingen van liefdadigheid.

Hij haastte zich dus om te antwoorden, waarbij hij zich in uitmuntend Engels uitdrukte:

— Zeker, mylord, uw telegram is ontvangen en de kamers zijn reeds voor u in orde gebracht. Ik zal de oberkelner waarschuwen.

Hij trad haastig de vestibule binnen,

terwijl Lord Aberdeen hem volgde en het tweetal werd gevolgd door de hotelbediende, die de koffer op zijn schouder en het valies in zijn linkerhand droeg.

In de vestibule, bijna zo groot als een zaal, waar een aantal rieten stoelen en gelakte tafeltjes stonden, bevonden zich enige kelners, van wie er dadelijk een op de nieuwe gast toetrad, zodra de portier hem zacht diens naam had genoemd.

Enkele ogenblikken later werd Lord Aberdeen naar zijn logeerkamer gebracht, twee ineen lopende vertrekken op de eerste verdieping, waarvan de vensters uitzagen over het ruime plein.

Flugge handen hadden de bagage in zijn slaapkamer neergezet, waarna de nieuwe gast aan zichzelf werd overgelaten.

Zodra de deur dicht was deed Lord Aberdeen er de knippen op, opende het valies, nam er enige toiletbenodigdheden uit, tot de bodem van het valies zichtbaar werd en trok toen, na met een eigenaardig gevormd stiftje een bijna onzichtbaar klein slot te hebben geopend, deze losliggende bodem naar zich toe.

Er werd een geheime bergplaats zichtbaar, nauwelijks een paar centimeters hoog waaruit Lord Aberdeen een klein, pakje nam, hetwelk hij van zijn omhulsel begon te ontdoen, tot hij de inhoud in de hand hield.

Met grote aandacht bekeek hij een stuk of twintig briljanten welke op zijn handpalm lagen.

Zacht mompelde hij voor zich heen:

— Het heeft heel wat moeite gekost om ze in mijn bezit te krijgen, maar ik denk er geen ogenblik over, mij te beklagen. Ik denk dat deze stenen te zamen wel ongeveer 400 pond sterling waard zullen zijn en daarmee kan ik heel wat doen. Met dat geld kan ik weer de nood lenigen van vele gezinnen, die armoede lijden.

Hij bekeek de diamanten nog eens, wikkelde ze toen weer in het pakje, legde dit in de geheime bergplaats, sloot de bodem weer af met het lederen dek-

sel en deed er de toiletartikelen opnieuw in.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en mompelde voor zich heen:

— Nu ik mijn zaken in Leipzig heb afgedaan, behoeft eigenlijk niets mij te weerhouden, mijn reis aanstonds voort te zetten. Ik zou dan morgen reeds weer in Londen terug kunnen zijn en Charles Brand, zou niet langer ongerust behoeven te zijn, want dat is hij natuurlijk, daaraan behoeft ik niet te twijfelen. Ik denk echter dat ik mijn reis tot morgen uitstel, want nu ik toch hier in de hoofdstad van Duitsland ben, wil ik eens rondkijken om een kleine studie te maken, en mij ervan te vergewissen hoe de Duitsers zich wel voelen in de nieuwe, voor hen nog zo ongewone toestand. John Raffles, alias Lord William Aberdeen, blijft dus nog minstens een etmaal te Berlijn.

De man die deze korte alleenspraak had gehouden, was inderdaad niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de langgezochte gentleman-inbreker.

De rusteloze geest van Raffles had hem enige dagen geleden naar Duitsland gebracht, en tevens het bericht, dat een Amerikaanse rijkaard zich te Leipzig ophield, en daar opzien baarde door de prachtige diamanten, waarmee hij pronkte.

Verschillende omstandigheden hadden het Raffles zeer gemakkelijk gemaakt, zich van die diamanten meester te maken, en zodra hij daarvan de zekerheid had, begaf hij zich op reis, ditmaal zonder zijn trouwe vriend Charles Brand mede te nemen, die in Londen de rol van zijn secretaris vervulde.

Ook had hij er van afgezien James Henderson met zich mee te nemen.

Henderson was de chauffeur van Raffles, die hem met hart en ziel was toegedaan en die zelfs geen ogenblik zou gearzeld hebben, als dit nodig was, zijn leven te geven, om dat van zijn meester te redden.

Ook Henderson had aan talrijke avonturen van de gentleman-dief een levendig aandeel genomen.

Ditmaal echter had Raffles zich ge-

heel alleen op reis begeven, en het was bijna een plezierreisje geworden. De Amerikaanse parvenu bleek niet alleen zeer rijk te zijn, maar ook een onnozele hals, en er viel aan de man waarlijk niet veel eer te behalen; aldus de mening van Raffles.

De snob was, voor hij, om zo te spreken, tot drie kon tellen, van een aantal zijner kostbaarheden ontlast.

Nog diezelfde dag vertrok Raffles met zijn buit, oorspronkelijk met het doel van Leipzig over Berlijn naar Emerich en vandaar naar Rotterdam te reizen, waar hij met een der boten van de Batavier lijn naar Londen wilde oversteken.

Hij wijzigde echter ter elfder ure zijn plan en verzond van een tussengelegen station een telegram aan de gerant van Hotel Adlon, teneinde een paar kamers te bespreken.

Daar hij echter niet voornemens was, hier geheel alleen avonturen te zoeken, zo had hij niet gearzeld, de naam op te geven, waaronder hij reeds jaren in Londen leefde in een fraai huis in de Cromwell Street.

Raffles verfriste zich een weinig, opende zijn koffer, nam er uit wat hij nodig dacht te hebben, en verliet toen zijn kamer, teneinde zich naar de grote eetzaal te begeven, waarvan de vensters uitzicht gaven over de Belle Alliance Platz.

Het was nog tamelijk vroeg en er bevonden zich in de zaal nog niet veel gasten.

Raffles liet onverschillig zijn blikken in het rond gaan, tot zij gevestigd bleven op een heer van middelbare leeftijd met een donker uiterlijk, die bij een der vensters zat, blijkbaar in afwachting tot de kelner hem zou brengen wat hij besteld had.

Hij kon omstreeks veertig jaar zijn, maar op zijn hoofd was geen enkel haartje meer te bespeuren, tenminste voor zover het de schedel betrof.

Onder de zware, een weinig kromme neus prijkte een kort, op zijn Engels geknipt kneveltje.

De lippen waren dik en vol, en om de mond lag een geslepen trek, als van

de sluwe zakenman, die zoals de volksmond het uitdrukt, weet waar Abraham de mosterd haalt.

Hij was elegant gekleed en droeg een grijs geruit kostuum en bruine schoenen.

Een in goud gevatte monocle, hing aan een dun koordje om zijn hals.

Hij had donkere ogen met een eigenaardige doordringende uitdrukking. Raffles had de man nauwelijks enkele minuten gezien of hij begreep dat deze in het grijs geklede heer, als hij wilde, grote invloed kon uitoefenen op zijn medemens, en als zakenman waarschijnlijk grote successen kon behalen.

Zijn bewegingen waren kort en krachtig en hij maakte de indruk van iemand, die gewend is bevelen te geven en wiens bevelen ook onmiddellijk moesten worden opgevolgd.

Er kwam een kelner binnen, die een paar schotels op het tafeltje van de in het grijs geklede heer neerzette en toen de man vervolgens weer langs hem ging, vroeg Raffles op zachte toon:

— Wie is die heer met die gouden monocle?

— Dat is Herr Winterfield, de bekende financier, antwoordde de kelner, alsof deze over een gekroond hoofd sprak.

Raffles had echter deze naam nooit horen noemen en eigenlijk was zijn belangstelling ook reeds weer verflauwd.

Nog diezelfde dag echter zou Raffles reden hebben, zijn mening dienaangaande te herzien...

Hij raadpleegde nogmaals zijn horloge en ofschoon het eigenlijk nog vroeg was, nauwelijks twaalf uur, nam hij aan een tafeltje plaats, bij een der vensters en pas toen hij goed en wel zat, bemerkte hij dat Winterfield slechts een paar meter van hem verwijderd zat.

Er kwam een kelner om de bestelling aan te nemen; Raffles zocht even in de spijskaart, gaf de man op wat hij wilde eten en deze ging weer heen.

Terwijl Raffles wachtte op hetgeen hij besteld had, kwam een tweede persoon aan het tafeltje van Winterfield zitten, die Raffles aanstonds herkende van een portret, dat slechts enkele dagen geleden in Die Woche had gestaan.

Het was dat van de voormalige adjudant van prins Ernst Heinrich van Saksen, die pas in het huwelijk was getreden en wiens huwelijk was bijgewoond door de zoon van de exkoning.

Bij die gelegenheid scheen de gehele militaire pracht en praal van het vroegere Duitsland te zijn herleefd en op een der foto's, die gemaakt waren ter gelegenheid van het huwelijk van de adjudant, von Stufenfeld genaamd, wemelde het van schitterende uniformen.

Raffles had een voortreffelijk geheugen voor gezichten en namen en kon daarom zich niet vergissen omtrent de persoon van de elegant geklede jongeman, die zoëven naast Winterfield had plaats genomen.

Deze had de vroegere adjudant van prins Ernst met een buiging begroet en het volgende ogenblik waren zij in een druk gesprek gewikkeld.

Het was zeer stil in de eetzaal, de gangpaden waren met dikke lopers belegd, waarover de kelners bijna onhoorbaar liepen en Raffles kon dan ook enige brokstukken opvangen van het gesprek, hetwelk de twee heren wisselden, te meer, daar zij geen moeite schenen te doen, hun stemmen te dempen.

Aldus vernam Raffles dat het hier om zaken ging en blijkbaar zaken van grote omvang, waarmede miljoenen gemeoid waren.

Het bleek in de loop van dit gesprek dat von Stufenfeld handelde in opdracht van prins Ernst en dat er zekere zakenrelaties moesten bestaan tussen deze laatste en de Berlijnse financier.

Er werd gesproken over reusachtige houtaankopen in Zweden, over het nemen van aandelen in een nieuw op te richten stoomvaartmaatschappij in Nederland en over de aankoop van petroleumbronnen in Gallicië.

Vooraf dat laatste scheen het voornaamste onderwerp van het gesprek uit te maken.

Raffles kreeg de indruk, dat Winterfield de ander dringend toesprak en hem trachtte over te halen prins Ernst financieel te interesseren voor deze onderneming, waarvan hij een miljoenenwinst verwachtte.

Raffles hoorde duidelijk het volgende gesprek:

— Ik geef u de verzekering graaf, zei Winterfield, dat Zijn Hoogheid zich zelf te kort doet wanneer hij thans niet met beide handen toegrijpt. Ik acht het echter een gunstig teken, dat gij aan mijn uitnodiging gevolg hebt gegeven hier te komen, en met mij over de zaak te komen praten. De bronnen zijn reeds in het bezit van de maatschappij, welke ik heb opgericht, maar ik wens het kapitaal zo groot mogelijk te maken, tens einde onze nieuwe aanwinst op intense wijze te kunnen aanwenden. De Gallische maatschappij, waarvan ik de bronnen heb overgenomen, beschikte over te weinig kapitaal, en ik geloof niet dat men goed heeft geweten welke ontzaglijke rijkdommen er daarginds nog in de bodem verborgen zijn...

— Gij zijt immers in het bezit van de koopacte, Herr Winterfield? vroeg von Stufenfeld.

— Dat spreekt vanzelf, graaf, antwoordde de financier. Ik heb de papieren zelfs bij me gestoken, hier zijn ze.

Hij had een grote diplomatentas geopend, die naast hem op een stoel lag, en nam er een groot, gezegeld, in vieren gevouwen stuk papier uit, hetwelk hij graaf von Stufenfeld overhandigde.

Deze ontvouwde het, las het zorgvuldig door, van begin tot eind, zonder een regel of zelfs een woord over te slaan, en gaf het toen glimlachend aan Winterfield terug met de woorden:

— Ik vraag u excuus, dat ik zo onbescheiden ben geweest, Herr Winterfield, en als ik voor mijzelf optrad, zou ik waarschijnlijk genoeg hebben genomen met uw verzekering, dat de bronnen in uw bezit zijn overgegaan, of laten wij zeggen in het bezit van de maatschappij, waarvan Zijne Hoogheid eventueel later aandeelhouder zal worden. Ik ben echter in zekere zin verantwoordelijk. Zijne Hoogheid vertrouwt op mijn doorzicht, en... gij begrijpt wel... ik zie echter dat alles volkomen in orde is en dat de petroleumbronnen van de Jalomitsa Maatschappij inderdaad aan u verkocht zijn. Ik zal niet nalaten, dit aan zijne Hoogheid mede te delen, en

ik geloof wel, u te kunnen verzekeren, dat hij binnen enkele dagen zich aan uw kantoor hier in Berlijn zal vervoegen om persoonlijk de zaak verder te regelen, natuurlijk zoveel mogelijk incognito.

Nadat Raffles dit gehoord had liet Lord Aberdeen zijn bord soep in de steek, stond op, en begaf zich naar het

telegraafkantoor, dat zich in het hotel bevond, vanwaar hij in code aan Charles Brand een telegram zond, dat als volgt luidde:

Kom aanstonds in gezelschap van James Henderson naar Berlijn. Ik zal je wachten op het vliegveld van Johannesthal. R.

HOOFDSTUK II

DE PETROLEUMBRONNEN VAN JALOMITSA

Toen Raffles zijn telegram verzonden had, keerde hij weer naar zijn koudgeworden soep terug, liet zich andere geven, lunchte op zijn gemak, zonder zich verder te bekommeren om de twee heren aan het andere tafeltje, wier gesprek thans overigens slechts moeilijk te volgen zou zijn, want zij spraken nu fluisterend met elkander, en zaten samen gebogen over enige papieren, welke Winterfield uit zijn grote lederen tas had gehaald.

Raffles was spoedig klaar, want hij begreep dat hij zich zou moeten haasten.

Hij berekende, dat Charles Brand, althans als hij thuis was geweest, toen het telegram kwam, binnen anderhalf uur op weg zou zijn gegaan.

Hij zou zich met Henderson onmiddellijk naar het vliegveld van Hendon hebben begeven, hetwelk hij met de auto gemakkelijk in een half uur kon bereiken, en de overtocht met de vlieg-machine zou ternauwernood een half uur duren.

Het klinkt als een sprookje, en toch is het een feit, dat Raffles beschikte over een, door hem zelf ontworpen en gebouwde vlieg-machine, die de in die dagen ongehoorde snelheid van meer dan vijfhonderd kilometer per uur kon bereiken, en deze snelheid als het moest dagen achtereen kon volhouden.

Dit wonderlijke toestel De Duivel der Lucht genaamd, werd door middel van electriciteit voortbewogen, en Raffles had de voorspelling geuit, dat mis-

schien reeds binnen een jaar of vijf bekwame ingenieurs en electrotechnici dezelfde uitvinding zouden doen, en de electriciteit dienstbaar zouden maken aan de luchtvaart, die tot op dat tijdstip altijd nog afhankelijk was van de soms zeer onbetrouwbare benzinemotor.

Raffles had het geheim van zijn uitvinding weten te bewaren, door de electromotor en de dynamo, welke de beweging leverden, in een metalen kap te sluiten, welke hij en zijn beide metgezellen slechts konden openen.

Reeds meermalen was Raffles bij vroegere gelegenheden met deze vlieg-machine over de Oceaan gevlogen, van Londen naar New York en zelfs was hij enige keren de Stille Oceaan overgestoken, teneinde een van zijn onbewoonde eilanden te bezoeken, waar een deel van zijn rijkdom verborgen was.

Het vliegtuig was te Hendon ondergebracht in een hangar, waarvan Brand de sleutel had en als Brand met Henderson was opgestegen, zouden zij een half uur daarna gemakkelijk Berlijn hebben kunnen bereiken.

Raffles maakte zich dus een weinig voort, ging naar zijn kamer om zijn overjas aan te trekken en bestelde een taxi.

Hij gaf de chauffeur last hem naar het vliegveld van Johannisthal te brengen, en beloofde een goede fooi, als deze hem daar zo snel mogelijk heen bracht.

De rit duurde ruim anderhalf uur en het was bijna half drie toen Raffles uit-

stapte en het reusachtige vliegveld betrad.

Er waren enige vliegmachines in de lucht, van verschillend model, eendekkers en de hoe langer hoe zeldzamer wordende dubbeldekkers, maar het geoevende oog van Raffles had aanstonds ontdekt dat De Duivel der Lucht het ranke vliegtuig, dat hem vaak zulke onwaardeerbare diensten had bewezen, er zich niet onder bevond.

Hij behoefde echter slechts tien minuten te wachten.

Toen zag hij uit westelijke richting met grote snelheid een vliegmaschine naderen, die op een hoogte van omstreeks duizend meter vloog en de omgeving scheen te verkennen.

Boven het vliegveld gekomen, dat kenbaar was aan een reusachtige cirkel van witte kalk waarop de startbanen uitliepen, begon de vliegmaschine in grote cirkels te dalen, waarbij de snelheid aanzienlijk werd verminderd.

Eensklaps dook het toestel tot op een hoogte van een paar honderd meter, beschreef een bocht en landde op onberispelijke wijze juist in het midden van de witte cirkel.

Raffles begaf zich naar het toestel toe, vergezeld door twee douanebeambten, die waarschijnlijk dadelijk de uitlanders hadden herkend en nu hun plicht gingen vervullen.

Raffles bleef rustig op een afstand staan, tot de beambten zich overtuigd hadden, dat de vliegmaschine geen contrabande aan boord had en zij de bagage van de twee reizigers vluchtig doorzocht hadden, na aan de beide luchtvaarders een papier ter hand te hebben gesteld, op welks vertoon zij de machine in een hangar konden zetten en het vliegveld konden verlaten, ging Raffles verder en stond een ogenblik later tegenover een jongeman, met een vrolijk blozend gelaat, helderblauwe ogen en blond haar.

Deze jongeman was Charles Brand, de metgezel van de Grote Onbekende.

Hij drukte de hand, welke Raffles hem toestak en zei:

— Hier zijn wij, Edward. Er is toch niets ernstigs aan de hand, waarvoor

je mij hebt laten komen?

— Gelukkig niet, amice. Het is zelfs mogelijk, dat je komst overbodig zal blijken te zijn.

— O, neen, in geen geval, Edward, nu ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen dat je gezond en wel bent. Is... de onderneming goed geslaagd?

— Zo goed als ik kon verlangen.

— Er bestaat dus geen gevaar dat die zaak slechte gevolgen voor je kan hebben?

— Niet in het minst, antwoordde Raffles; daaromtrent kun je geheel gerust zijn.

— Als dat zo is, dan zul je wel begrijpen, dat ik verlangend ben om te weten wat de betekenis was van je telegram en waarom je Henderson en mij hierheen hebt laten komen.

— Dat kan ik je in een paar woorden duidelijk maken, antwoordde Raffles. Ik logeer in het hotel Adlon en daar bevindt zich op het ogenblik een man, die mijn belangstelling in hoge mate heeft gaande gemaakt. Zijn naam is Arthur Winterfield.

— Nooit van gehoord, zei Brand nu hoofdschuddend. Een Duitser natuurlijk.

— Ja, ik hoorde zijn naam ook vandaag voor het eerst. Hij is een soort bankier naar het schijnt, maar dat is op zich zelf van minder belang. Gewichtiger is, dat hij in zakenrelatie staat met Prins Ernst Heinrich, de zoon van de voormalige koning van Saksen.

— Is die hier? riep Brand verrast uit.

— Nog niet, geloof ik, maar hij zal in ieder geval binnen enkele dagen verschijnen teneinde een gesprek te hebben met Winterfield over een zaak waarin hij, naar het schijnt, nogal wat geld wil steken. Nu kom ik aan de kern van mijn betoog. Winterfield sprak een paar uur geleden met de voormalige adjudant van de prins, een zekere von Stufenfeld, die hier voorlopig de belangen van zijn meester tegenover Winterfield schijnt te behartigen. Welnu, onder meer schijnt Winterfield de prins te willen betrekken in een aardolieonderneming.

— Is petroleum iets voor een Prins? vroeg Brand met een ongelovig lachje.

— Als er geld mede te verdienen is, waarom niet? zei Raffles kalm. Terecht zeiden reeds de oude Romeinen: Pecunia non olet met andere woorden geld stinkt niet en ik geloof dat zij gelijk hadden. Petroleum mag kwalijk rieken, aan het geld wat er mede verdiend wordt, zal wel geen luchtje zitten. Dat laatste is echter slechts in zekere zin waar, tenminste in dit speciale geval.

— Je maakt me werkelijk nieuwsgierig, Edward.

— Luister... Onze vriend Winterfield deelde aan graaf von Stufenfeld mee, dat hij door aankoop mede eigenaar was geworden van een petroleumbron bij Jalomitsa, ergens in Gallicië. De maatschappij welke tot dusverre die bron exploiteerde, zou deze van de hand hebben gedaan, omdat het benodigde kapitaal ontbrak, teneinde deze delfstof behoorlijk te kunnen exploiteren en zonder dat men er zich van bewust was, dat er zich op het bewuste gebied nog ettelijke onaangeboorde bronnen bevinden, die een onuitputtelijke voorraad kostbare aardolie bevatten. Nu is het plan van Winterfield gezamenlijk met Prins Ernst en nog enige andere personen, een maatschappij op te richten tot beheer van die pas gekochte oliebronnen.

Brand, die aandachtig had geluisterd, hief het hoofd op en keek Raffles vragend aan, zeggend:

— Het zal wel aan mij liggen, maar tot dusverre zie ik niet in, in welk verband dat alles kan staan met jouw telegrafisch verzoek, om aanstonds na ontvangst van het retelegram met de vlieg-machine hierheen te komen.

— Een ogenblikje, amice, zei Raffles, ik zal het je uitleggen. Alles zou natuurlijk in de beste orde zijn, want Winterfield heeft von Stufenfeld het behoorlijk gelegaliseerde koopcontract laten zien, waardoor hij eigenaar is geworden van de Jalomitsa-maatschappij. Nu weet ik bij toeval dat die maatschappij er inderdaad in de laatste tijd slecht voorstond. Dat is slechts aan zeer weinigen bekend, maar ik wist het. En dat niet, omdat er geen kapitaal genoeg was om de petroleumbronnen intens te kun-

nen exploiteren, maar heel eenvoudig omdat al bijna de laatste druppel olie uit de grond is gehaald.

— Maar dan hebben we hier te doen met een zwendelzaak op grote schaal, riep Brand uit.

— Dat is nog lang niet zeker, maar de kans is zeer groot. Winterfield rekent er in ieder geval op dat hier in Duitsland aan niemand bekend is, hoe de zaken daar ginds in Gallicië inderdaad staan.

— Maar die verkoopacte dan?

— O, met dergelijke overdrachten wordt vaak op schandelijke wijze geknoeid, zei Raffles schouderophalend. Ik zou echter dienaangaande gaarne zekerheid hebben en juist daarom heb ik je verzocht met de vlieg-machine hier te komen, teneinde zelf een onderzoek ter plaatse te gaan instellen. Wanneer hier bedrog in het spel is, wanneer die Winterfield de prins maar wat op de mouw spelt, dan zal ik zo vrij zijn een woordje mee te spreken.

— Ga je dan de prins op de hoogte stellen?

— Geen sprake van, zei Raffles. Die prins is geen kind en moet maar voor zich zelf zorgen. Maar die Winterfield zal misschien een zeer dankbaar sujet zijn om hen tot op het hemd uit te kleden, wanneer hij er in geslaagd is zijn hm... transacties tot een goed einde te brengen.

Brand bleef een ogenblik in gedachten staan en zei:

— Als je de gulle waarheid wilt weten, dan moet ik je zeggen dat ik van dat alles nog niet veel begrijp. Is die Prins Ernst van Saksen een vermogend man?

— Hij ziet er uit als een pienter zakenman, die niets beters verlangt dan anderen in zijn winst te laten delen en ik kan me begrijpen dat mensen als graaf von Stufenfeld die waarschijnlijk niet veel verstand hebben van dergelijke geldzaken, hem voor volkomen eerlijk houden. Wat willen zij ook afweten van oliebronnen ergens in het hartje van Gallicië?

— Wanneer ben je van plan daar naartoe te gaan?

— Vandaag nog. Wij kunnen, als alles meeloopt, over een uur in Krakau zijn. Het zal echter wel noodzakelijk zijn dat we daar vannacht blijven, want denkkelijk zijn we te laat om nog informatie te kunnen inwinnen.

— Krakau? Ligt dat niet in het gebied waar een volksstemming moet beslissen over het lot van dat gedeelte van Gallicië?

— Precies. En dat is voor ons nu niet zo aangenaam, want het krioelt daar van Entente-troepen, die er zullen blijven, tot er uitspraak is gedaan en ik wil het liefst vermijden, te midden van die troepen te landen, onverschillig of het Fransen, Italianen of mijn eigen landgenoten zijn.

Brand keek Raffles een ogenblik glimlachend aan en zei:

— Dat ben ik met je eens en bovendien heb ik er geen ogenblik op gerekend nu aanstonds naar Krakau te vertrekken, maar ik ben natuurlijk volkomen tot je dienst. Gaat Henderson met ons mee?

Raffles wendde zijn blik naar zijn chauffeur die zich op dat ogenblik bescheiden op de achtergrond had gehouden en de machine zorgvuldig had geïnspecteerd.

Hij scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Ik geloof, dat het beter is, dat hij met ons meegaat. Ik geloof niet dat zijn kennis van de Duitse taal zeer uitgebreid is en hij zou ons als Engelsman misschien wel eens in ongelegenheid kunnen brengen.

— Dat ben ik met je eens en bovendien is het best mogelijk dat wij daar ginds wel eens de hulp kunnen gebruiken van zijn geweldige vuisten. Ik weet niet hoe het komt, maar als ik aan Gallicië denk, dan denk ik tevens aan rovers, ongedierte en onsmakelijk eten.

— Het is niet zo erg als jij het je voorstelt, amice, maar de toestanden aldaar zijn natuurlijk niet te vergelijken met die van een beschaafde westerse natie. Heb je enige wapens meegenomen?

— Wij hebben onze revolvers, ik heb twee geweren meegenomen en Hender-

son heeft bovendien zijn jachtmes.

— Dat is meer dan voldoende. Wij zullen dan maar aanstonds weer op weg gaan, tenminste wanneer je niet eerst wat wilt eten.

— Henderson en ik hadden juist gegeten toen je telegram kwam. Wij hebben volstrekt geen honger en kunnen dus wel een paar uren wachten.

— Als dat zo is, dan gaan we meteen op weg. James, kom eens hier.

Met een paar stappen stond de reus voor Raffles, met zijn trouwe ogen op het gelaat van de man gevestigd, die hem boven alles ter wereld dierbaar was.

Raffles keek hem een ogenblik glimlachend aan en zei:

— Ik heet je hier welkom, James, maar ik moet je zeggen, dat wij aanstonds weer op weg gaan.

— Best, mylord. Mag ik weten waarheen?

— Ditmaal niet ver weg, James. Wij gaan naar Krakau.

De reus krabde zich achter het oor, want zijn aardrijkskundige kennis was niet genoeg ontwikkeld om hem in staat te stellen, aanstonds te begrijpen, waarheen de luchtreis zou gaan.

Brand hielp hem op weg door te zeggen:

— Krakau is de hoofdstad van Gallicië, James, en Gallicië maakt een deel uit, tenminste tot op dit ogenblik, van Tsjecho-Slowakije.

— Daar wonen immers die rare sinjeurs, mijnheer Brand, die gebraden sprinkhanen en waskaarsen eten, die hoogstens eenmaal in het jaar een bad nemen en die niet kunnen lezen, noch schrijven? vroeg Henderson met een vies gezicht.

— Zo erg is 't niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. Je vormt je er een verkeerde voorstelling van. Je hebt nog oude kinderverhalen in het hoofd en die hadden betrekking op de Russen, die tegenwoordig al aardig op weg zijn naar de beschaving.

— Ligt dat Krakenau ver weg, mylord? vroeg Henderson.

— Niet zo héél ver, James, wij kunnen Krakau gemakkelijk in drie kwar-

tier bereikt hebben, hoogstens een uur. De afstand tussen Berlijn en Krakau in rechte lijn bedraagt iets meer dan vierhonderd kilometer.

— Dat is om zo te zeggen naast de deur, mylord, zei de reus met een lachje. Vertrekken wij aanstonds?

— Ja, James.

De voorbereidselen namen slechts korte tijd in beslag want men behoefde niets anders te doen dan in de machine stappen die gereed stond om ieder ogenblik te kunnen vertrekken.

Uit het goed voorziene kaartenkastje van de vliegmaschine werden de nodige kaarten te voorschijn gehaald, welke Brand naar behoefte in de kaartenhouder schoof en Raffles nam achter de stuurknuppel plaats.

Henderson ging achter in het toestel zitten en men kon vertrekken.

Een enkele korte beweging, een kleine koperen hefboom werd overgehaald, en onmiddellijk begon de vierbladige schroef met grote snelheid te draaien.

De Duiwel der Lucht nam als het ware een sprong en steeg daarna pijlsnel omhoog.

Raffles liet de machine dadelijk tot een hoogte van drieduizend meter stijgen, zette koers naar het zuid-oosten en voerde de snelheid tot het maximum op.

Van de aarde was op deze hoogte slechts weinig te onderscheiden, temeer daar zich een nevelbank tussen het vliegtuig en de aarde bevond.

Raffles was dus genoodzaakt voorlopig op het kompas te sturen en deed dit met zoveel nauwkeurigheid, dat hij nog geen twintig minuten later over Liegnitz vloog, ten westen van Bradlo gelegen.

De wolken hadden zich intussen verspreid en de lucht was zo klaar dat de reizigers vele mijlen voor zich uit konden zien.

Zonder zich ergens op te houden vloog Raffles over Strehlen, vervolgens over de Neisse en bereikte vervolgens de grens van Gallicië, om over Gleinawitz verder te vliegen.

Krakau, met zijn eigenaardige kerkdaken en vele torens kwam in zicht,

juist achtenveertig minuten nadat de vliegmaschine te Johannisthal was opgestegen.

Naar de klok te oordelen, zou de luchtreis niet langer dan tien minuten hebben geduurd, daar de reizigers als het ware de zon tegemoet waren gevlogen.

Het duurde enige tijd voor Raffles een geschikt landingsterrein had ontdekt, maar eindelijk vond hij er een ten noorden van de stad en het lot was hem gunstig, want hij kon landen op het enige vliegveld dat de stad rijk was en dat meer speciaal voor proefvluchten werd gebruikt.

Het veld lag zo goed als geheel verlaten en het duurde enige tijd voor er twee mannen kwamen toelopen, in een soort overall gekleed, die het neergestreken toestel ten hoogste verbaasd bekeken, er een paar malen omheen liepen en toen in het Servisch vroegen, van welke nationaliteit het was en wat de luchtreizigers wensten.

Nu was Raffles verscheidene talen machtig, waaronder ook het Russisch, maar van het Servisch kende hij slechts een paar woorden, zodat hij niet veel begreep, van hetgeen de twee mannen vroegen en van wie Henderson aanstonds fluisterend tot Brand beweerde, dat zij gemene boevronies hadden.

Raffles begreep wel de betekenis van de vraag en antwoordde in het Duits, dat hij Engelsman was en eenvoudig was geland omdat hij niet langer in de lucht verkoos té blijven.

Een van de twee mannen bleek een weinig Duits te verstaan, maar het was duidelijk, dat hij en zijn makker zeer verlegen waren met het geval en niet goed wisten wat zij met deze onverwachte bezoekers uit de lucht moesten aanvangen.

Eindelijk nam een hunner het besluit te gaan telefoneren, terwijl de andere van plan scheen te zijn een soort wacht bij het toestel te houden, en de drie aviateurs wantrouwend aankeek, tot groot misnoegen van Henderson, die hun gedrag blijkbaar zeer misplaatst vond.

Er verliepen omstreeks tien minuten en Raffles begon reeds ongeduldig

te worden, toen de man die was gaan telefoneren, terugkwam met een zwaarlijvig onderofficier, wien het blijkbaar niet aanstond dat men hem was komen storen, en die een grote lederen tas onder de arm had. Ook deze man bleek een paar woorden Duits te verstaan, welke taal hij op de afgrijselijkste manier radbraakte. Raffles meende echter uit zijn verklaringen te moeten opmaken, dat hij een beambte was, verbonden aan het bureau voor de paspoorten.

Nu had Raffles er wel voor gezorgd dat zijn passen voortreffelijk in orde waren, en in dit opzicht althans was de dikke onderofficier voldaan.

Moeilijker was het, hem tevreden te stellen wat aangaat de redenen welke de drie luchtreizigers er toe hadden gebracht juist te Krakau te landen.

Het scheen de onderofficier volkomen onbegrijpelijk te zijn, dat men voor zijn genoegen een stad als de zijne kon bezoeken, en het kostte Raffles inderdaad nogal wat moeite de man te overtuigen, dat hij slechts een toerist was, die van dit moderne vervoermiddel gebruik maakte, om het land te bereizen.

De toestand veranderde echter als bij toverslag, toen Raffles, schijnbaar geheel toevallig een geldstuk te voorschijn haalde.

Het vertonen van dit Engelse goudstuk oefende zulk een betovering op de drie mannen uit, dat zij direct een en al gediensigheid waren en de onderofficier geen seconde langer aarzelde een paar stempels te drukken op de paspoorten welke Raffles hem voorlegde en waarvan hij trouwens geen jota had begrepen, daar zij in het Engels en het Frans waren gesteld.

— Ik geloof dat ik hiermee had moeten beginnen, zei Raffles laconiek, toen het goudstuk met verbazende vlugheid verdween in de zak van de dikke onderofficier.

Ook de twee anderen in hun haveloze plunje werden bedacht waarna het probleem van het onderbrengen der machine ter sprake kwam.

Er bleken zich op het terrein drie hangars te bevinden, waarvan de sergeant

er een ter beschikking van Raffles stelde.

Hij liet daarbij echter nadrukkelijk uitkomen, dat hij, hiermee eigenlijk zijn boekje te buiten ging, zodat Raffles, die een goed verstaander was, aan dit halve woord genoeg had en de man nog een goudstuk schonk.

De machine werd naar de hangar geroeld, waarvan de deuren zorgvuldig werden gesloten en nu konden de drie mannen eindelijk de stad ingaan.

Er waren slechts weinig grote steden ter wereld, die Raffles niet kende, en Krakau had hij menigmaal bezocht.

Toch duurde het nog een uur alvorens hij het adres had ontdekt van een soort informatiebureau op handelsgebied, hetwelk onder andere tot taak had, inlichtingen te verschaffen omtrent de solvabiliteit van personen en ondernemingen.

Raffles wendde zich tot een der beambten van dit bureau, die Duits bleek te verstaan en te spreken en stelde hem de vraag of men hem iets kon mededelen aangaande de Jalomitsamaatschappij.

De man sloeg een register op, zocht enige tijd, en kwam terug met de mededeling:

— De Jalomitsamaatschappij verkeerde in het laatste jaar in moeilijke omstandigheden als gevolg van het opdrogen der bronnen. Nieuwe boringen leidden tot geen resultaat. Er bestaat thans nog slechts één bron, die druppelgewijze olie oplevert. Een paar weken geleden droeg de maatschappij al haar bezittingen en rechten over aan een Duitser, Arthur Winterfield genaamd. Van de koopacte was een duplicaat ter griffie in deze stad gedeponneerd, zoals de wet het voorschrijft. Een onderhandse akte echter maakt melding van de mogelijkheid van terugkoop binnen een tijdsverloop van een jaar en negen maanden. De waarde van de onroerende goederen werd bij de verkoop op acht miljoen Russische roebels getaxeerd.

Daaronder waren begrepen boortorens, boormachines, beschoeiingshout, machinerieën, de raffinaderij, gebouwen en opstallen.

Raffles had glimlachend naar deze uiteenzetting geluisterd en dankte de beambte beleefd voor zijn mededelingen.

Hij betaalde wat hij schuldig was en zei, toen zij weer op straat stonden tot Brand:

— Acht miljoen Russische roebels, in Engels geld omgerekend, is eigenlijk gezegd niet veel meer dan 800 pond sterling en waarschijnlijk nog minder. Je kunt je dus voorstellen wat een oud, roestig rommeltje de bezittingen van die maatschappij geweest zullen zijn. Ik zou wel eens willen weten of dat bedrag van acht miljoen roebels ook vermeld is in de koopacte, die graaf von Stufenfeld heeft gezien. In elk geval staat het vast dat Winterfield bedrog heeft gepleegd. De maatschappij, of beter gezegd de petroleumbron, met alles wat er bij behoort zal hoogstens nog anderhalf jaar zijn eigendom blijven, want de maatschappij heeft zich het recht voorbehouden haar bezittingen terug te kopen. Wij hebben hier dus eenvoudig te doen met een schijnkoop, welke de heren aandeelhouders in de Jalomitsa-maatschappij geen windeieren zal leggen. Ik kan je zeggen dat ik mij dit tochtje volstrekt niet beklaag. Ik wist wel, dat ik alles goed onthouden had betreffende die maatschappij.

— Wat gaan we nu doen? vroeg Brand.

— In de allereerste plaats terugke-

ren, antwoordde Raffles laconiek, ten minste als je er niet op staat, de stad eens wat nader te bekijken.

— Dat zou ik natuurlijk gaarne doen, maar wanneer je naar Berlijn terug moet komen, laat je dan vooral niet weerhouden. Er zal zeker naderhand nog wel eens gelegenheid zijn deze belangwekkende stad te bezoeken. Maar wel wil ik je er opmerkzaam op maken dat het al bijna donker is en nu wij de zon de rug toekeren zal het gauw volkomen donker zijn.

— Je hebt gelijk, Charles, zei Raffles. Het is misschien ook beter en zeker ook veiliger als wij onze terugreis tot morgenochtend uitstellen. Je zult je er echter op moeten voorbereiden dat hier niet veel keuze is in logementen en die er zijn zullen dan nog voor een groot deel bezet zijn door officieren van de troepen die hier geconsigneerd zijn en die er voor moeten waken dat de orde niet verstoord wordt, als de volksstemming plaats heeft. Het zal dus waarschijnlijk niet zonder moeite gaan, om voor ons drieën een nachtverblijf te verkrijgen. Wij zullen echter ons best doen en het is een geluk dat ook hier het Engelse pond een geheel kapitaal vertegenwoordigt. Wees er maar zeker van, dat men ons met het kalmste gezicht van de wereld tweeduizend roebels voor het gebruik van een kamer zal laten betalen.

HOOFDSTUK III

EEN ONAANGENAAM INCIDENT

Raffles had goed gezien, het viel zeer moeilijk, in Krakau onderdak te vinden. De hotels waren van onder tot boven bezet, niet alleen door militairen maar ook door handelsreizigers, speculanten en ook door allerlei obscure elementen die hier hun slag poogden te slaan.

Ten slotte echter, na gedurende een paar uur de stad in alle richtingen te hebben doorkruist, in een door twee broodmagere paarden getrokken vehikel, vonden zij toch, in een der beste ho-

tels, door toevallige omstandigheden een enkele kamer vrij.

Zij troffen het bijzonder, zoals de eigenaar met een grijnzend gelaat mededeelde, want de vroegere bewoner van de kamer was nog geen half uur geleden plotseling ziek geworden en naar het ziekenhuis vervoerd.

De drie mannen haastten zich van deze kamer bezit te nemen, een tamelijk ruim vertrek op de derde verdieping van het hotel en met twee vensters die uit-

zagen op het grote marktplein.

Het uur van het diner was reeds aan- gebroken en daar de drie mannen hong- erig waren besloten zij de maaltijd te nuttigen in de grote eetzaal.

Raffles liet zich een spijskaart bren- gen en schoot in een lach.

Een bord soep kostte honderd roebel, een portie lamsvlees tweehonderd, aard- appelen en groenten honderdvijftig roebel en voor een fles wijn vroeg men er vijfhonderd.

Henderson, die mede aan tafel zat, al had hij er krachtig tegen geprotesteerd, zette grote ogen op en stamelde :

— Maar mylord, wat zult gij dan voor mij wel moeten betalen, want gij weet hoeveel ik altijd eet.

— Maak je niet ongerust, James, zei Raffles glimlachend. Met een paar pond sterling komen wij een heel eind.

Het was nog tamelijk vol in de eet- zaal en aan de meeste tafeltjes zaten of- ficieren in uniform: Fransen, Engelsen, Italianen, zelfs Portugezen en Belgen.

De heren schenen het hier goed te kunnen vinden en op de meeste tafeltjes stonden flessen wijn.

Sommige officieren lieten zich door hun oppassers bedienen, die druk in de weer waren met sigaren en sigaretten, koffie en likeur.

Er was een druk geroezemoes van stemmen, nu en dan klonk een luide lach op en men hoorde er wel acht of tien talen door elkaar spreken.

Het duurde tamelijk lang voor er een kelner kwam opdagen, die er niet zeer zindelijk uitzag en wiens glimmend pak betere dagen gekend had.

Hij noteerde de bestelling en Raffles kwam al spoedig tot de ontdekking, dat meer dan de helft van de gerechten, wel- ke de lijst bevatte, niet te verkrijgen waren.

Hij maakte echter een keuze uit het- geen er wel was, hetgeen door de man genoteerd werd.

Men wachtte en men wachtte in een niet zeer toegeeflijke stemming, want de drie mannen waren inderdaad hong- erig geworden; zij hadden sinds twaalf uur niets gegeten.

Nadat er een kwartier verlopen was,

zei Henderson, die de kelner in de verte meende te ontwaren :

— Ik zal die slungel met zijn vette, zwarte haren eens aan de oren gaan trekken, mylord, misschien zal dat hem tot een weinig spoed aansporen.

— Je kunt hem gaan vragen, James, of hij nog wel weet dat wij hier zijn, maar ik moet je verzoeken, de oren van de man met rust te laten. Apropos, ken je Servisch? vroeg Raffles met een glim- lachje.

— Dat niet, mylord, antwoordde de reus, die reeds was opgestaan, maar hij zal mijn gebaren wel begrijpen, daar ben ik vast van overtuigd.

Henderson begon zich een weg te ba- nen door de rijen tafeltjes, in de rich- ting van het buffet.

Hij was echter nog lang niet halfweg, of er gebeurde iets, dat niemand had kunnen voorzien en dat op zichzelf niet veel te betekenen had, maar dat niette- min een ernstig gevolg had, hetwelk de plannen van Raffles in de war dreigde te sturen.

Een man in de uniform van Italiaanse militair, kwam haastig aandragen met een schotel in de handen, waarop een aantal borden, lepels en vorken en ook enige gerechten waren gerangschikt.

Naar alle waarschijnlijkheid was ook zijn meester ongeduldig geworden en had hem uitgezonden om de kelner te helpen, die met één enkele collega de hele zaal en misschien wel het gehele hotel moest bedienen.

Die militair, zeker een oppasser, was wel wat al te haastig en keek niet waar hij liep, zodat hij op een gegeven ogen- blik als het ware de baan kruiste van Henderson en de reus gevoelig op de voet trapte.

Nu was er één ding, hetwelk Hender- son in geen geval zonder meer dulde en dat was, dat men hem op zijn eksterogen trapte.

In dit geval werd deze onhandigheid nog verzwaaard, doordat de Italiaan zich niet alleen niet verontschuldigde, maar in zijn eigen taal een rollende vloek liet horen aan het adres van de vreemdeling, die hem in de weg durfde lopen.

Henderson antwoordde met enige uit-

drukkingen in zijn eigen taal, die aan kracht niets te wensen overlieten en beet de oppasser toe:

— Kun jij niet zien waar je loopt, stommeling? Moet jij fatsoenlijke mensen op de voeten trappen? Denk je soms dat de hele zaal voor jou is? Ik zou je raden, voortaan wat beter uit te kijken.

De oppasser werd nijdig en dat was in dit geval het onverstandigste wat hij kon doen.

Hij moest het blad met twee handen blijven vasthouden, maar hij stompte Henderson met zijn elleboog in de zijde, teneinde hem aldus te noodzaken plaats te maken op het tamelijk smalle gangpad.

Nu had hij evengoed kunnen proberen een lantaarnpaal te verzetten door een soortgelijke beweging, want Henderson stond stevig op de benen en hij dacht er niet aan zich door dat kereltje met zijn donkere ogen te laten verdringen.

Hij bromde dan ook:

— Houd je gemak, vriendje. Je bent hier niet in de kazerne, vergeet dat niet.

— Ga uit de weg, beet de oppasser hem toe. Men wacht mij.

Op dat ogenblik werd men aan een tafeltje wat verder in de zaal gewaar, dat er iets haperde.

Daar zaten een viertal officieren bijeen, allen in Italiaanse uniformen, die blijkbaar ongeduldig wachtten op de terugkomst van de oppasser.

Tenslotte stond een van de officieren op en kwam met driftige passen toegelopen.

Reeds in de verte begon hij te roepen:

— Waar blijf je, Pietro? Waarom kom je niet? Wat wil die vent van je?

— Hij wil mij niet laten passeren, kapitein, antwoordde de oppasser op klagende toon. Hij blijft in de weg staan en ik zie geen kans om langs hem heen te komen.

De officier kwam naderbij en plaatste zich met de handen in de zijde tegenover Henderson, die hij van het hoofd tot de voeten opnam.

Hij zag in hem natuurlijk aanstonds de vreemdeling en snauwde hem toe:

— Wil jij mij eens zeggen wat dat te

betekenen heeft, meneer? Waarom belet jij mijn oppasser zijn plicht te doen?

Henderson verstond de vraag wel niet, maar hij begreep de betekenis en antwoordde beleefd, maar op vaste toon:

— Het is niet mijn schuld, kapitein. Uw oppasser heeft mij op de voet getrapt en dat verweet ik hem, maar ik denk er niet aan de zaak op te blazen en wil gaarne uit de weg gaan, tenminste wanneer die kleine aap zijn verontschuldigingen aanbiedt.

De Italiaanse officier bleek goed Engels te verstaan en het tamelijk verstaanbaar te spreken ook, want hij werd vuurrood van drift en riep:

— Zulk een onbeschaamdheid heb ik nog nooit bijgewoond. Ik zou je aanraden onmiddellijk uit de weg te gaan, en mijn oppasser door te laten, of ik sta voor mijzelf in.

De Italiaanse officier zag er inderdaad uit, alsof hij ieder ogenblik zou kunnen ontploffen.

Zijn drie metgezellen keken ongeduldig en nieuwsgierig toe.

— Pardon, kapitein, zei Henderson op vaste toon, dat gebeurt niet. Uw oppasser behoort mij excuus te vragen; dat is zijn plicht.

— Ga uit de weg, brulde de Italiaanse kapitein. Ik zal je leren ontzag te hebben voor de Italiaanse uniform.

Eensklaps hief hij de hand op en voor Henderson goed en wel wist wat er gebeurde, had die hand hem een mep op zijn gezicht gegeven.

Een ogenblik was de reus verbluft, maar toen had je de poppen aan het dansen. Hij bedacht zich geen ogenblik en haalde reeds uit om de officier met gelijke munt te betalen, toen een stem naast hem klonk, die op bevelende toon zei:

— Laat dat, James. Het is reeds meer dan genoeg, dunkt mij.

De woede van de reus zakte als bij toverslag en hij stond bedremmeld Raffles aan te kijken, die met bleek gelaat en gefronste wenkbrauwen was komen aanlopen, juist bijtijds om het laatste gedeelte van het twistgesprek te kunnen horen en de oorveeg te kunnen zien.

— Mag ik vragen waarom gij mijn

chauffeur slaat, signor? aldus wendde hij zich op koele toon tot de Italiaanse officier.

— Zo... is die man uw chauffeur? bromde de kapitein. Als ik dat geweten had, zou ik mij misschien wel bedacht hebben. En misschien wel ook niet, want het is te dwaas, dat een Italiaanse militair plaats zou maken voor een Engelse chauffeur.

— Dat kan van de omstandigheden afhangen, zei Raffles droogweg. Ik meen te hebben gehoord dat mijn chauffeur er zich over beklagt, min of meer onder de voet te zijn gelopen en gij zult het mij ten goede houden, maar ik vind het een vreemde wijze om iets dergelijks goed te maken door hem dan ten overvloede ook nog om de oren te slaan.

— Ik heb hem om de oren geslagen en ik zal het wéér doen als hij zich onbeschaamd gedraagt, riep de Italiaanse officier, die blijkbaar de wijn een weinig te veel aangesproken had, en wiens woede ieder ogenblik scheen toe te nemen.

— Gij zoudt het geen tweede keer kunnen doen, signor, want ik zou het u weten te beletten, zei Raffles enigszins uit de hoogte.

— Wat, gij zoudt partij trekken voor iemand als een chauffeur? riep de Italiaan spottend uit.

— Zoals gij het doet voor uw oppasser, kapitein.

— Dat is niet met elkaar te vergelijken, signor, ging de Italiaan voort. Gij zijt vreemdelingen; gij hebt hier niets te maken; ik zou zelfs in mijn recht zijn als ik die onbeschaamde kerel dadelijk liet arresteren.

— Ik vraag excuus, kapitein, maar daardoor zoudt gij uw bevoegdheid ver te buiten gaan, hernam Raffles, die zijn kalmte nog geen ogenblik verloren had. Onze passen zijn volkomen in orde, en ik zou wel eens willen zien dat gij het zoudt durven wagen een Brits onderdaan om zulk een reden te laten arresteren.

— Weet gij wel signor, dat gij een toon tegen mij aanslaat, die mij volstrekt niet bevalt? beet de Italiaan Raffles toe, terwijl hij zich met de vuisten

in de zijde voor hem plantte. Ik weet eigenlijk niet wat mij weerhoudt, u op dezelfde wijze te behandelen als uw chauffeur. Als ik u dan niet kan laten arresteren, dan zal ik tenminste de vol-doening hebben u een klap in het gezicht te geven.

Reeds hief de Italiaan de hand op, maar het volgende ogenblik was zijn pols als in een ijzeren bankschroef geklemd.

Raffles had die pols gegrepen, en hield deze omvat, terwijl de Italiaan zich vruchteloos trachtte los te rukken.

Raffles was nog bleker geworden en zijn ogen hadden een harde uitdrukking toen hij op zachte maar veelbetekenende toon zei:

— Ik zou u nimmer toestaan kapitein, mij in het publiek zelfs met een vinger aan te raken, maar ik beschouw de oorvijg natuurlijk desondanks als ontvangen. Gij zult als officier wel weten wat dat zeggen wil.

De drie kameraden van de kapitein waren even tevoren opgestaan en hadden het laatste toneeltje bijgewoond.

Een hunner schudde daarbij het hoofd en scheen daarmee zijn afkeuring te kennen willen geven over het optreden van zijn collega, maar de twee anderen wierpen Raffles dreigende blikken toe.

Raffles had de pols van de kapitein losgelaten, die nu tussen de tanden siste:

— Het is goed signor. Ik zal met u afrekenen. Maar wacht een ogenblik. Zijt gij van een stand, die het mij mogelijk maakt, met u de degen te kruisen?

— Ik ben Lord Palmhurst uit Londen, antwoordde Raffles kalm. Hier is mijn kaartje.

De titel scheen de officier wel een weinig te ontvuchten, maar hij begreep dat hij te ver was gegaan, om nu nog te kunnen teruggaan.

Hij nam een kaartje uit zijn portefeuille, stak het Raffles toe, en deze las vluchtig de naam van zijn tegenstander: Viscomto Paolo Di Morena.

Raffles wierp de kapitein een koele blik toe en zei:

— Ik ben ieder ogenblik van de dag

en ook vanavond tot uw dienst. Ik logeer met mijn chauffeur en mijn secretaris in dit hotel. Zij zullen mij tot getuigen dienen, daar ik hier geen andere vrienden heb; ik zal de uwe hedenavond verwachten.

Dit gehele voorval had zich zo snel afgespeeld, dat Charles Brand, die pas later was opgestaan om te zien wat er aan de hand was, nog niet goed begrepen had, wat er eigenlijk was gebeurd, toen Raffles en Morena reeds hun kaartjes hadden gewisseld.

— Wat moet dat nu in 's hemelsnaam betekenen? vroeg Brand op zachte toon, toen hij met Raffles naar het tafeltje terugkeerde, waar zij zoëven gezeten hadden en waar de kelner juist bezig was, de bestelde gerechten neer te zetten.

— Het heeft niets om het lijf, Charles; een tweegevecht, dat is alles, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar hoe is dat mogelijk, in zulk een korte tijd? riep Brand verschrikt uit.

— Het is mijn schuld, mijnheer Brand liet de stem van Henderson zich horen, die de twee vrienden met gebogen hoofd gevolgd was. Ik heb mij weer eens door mijn drift laten meeslepen, omdat die ezel van een Italiaan mij op de voeten trapte. Ik zou mij zelf wel een schop kunnen geven, want ik...

— Beschuldig je zelf niet te veel, James, viel Raffles hem met een flauwe glimlach in de rede. Het heeft heus niet zoveel om het lijf. En je hadt gelijk, niet te dulden dat die onhandige vlerk je voorbij wilde dringen, zonder zijn verontschuldigingen aan te bieden.

— Maar mylord, er kan toch geen sprake zijn van een tweegevecht, barstte Henderson met trillende stem los. Het is toch een krankzinnig idee, dat gij uw leven in gevaar zoudt brengen omdat ik mij niet heb kunnen beheersen.

— Zo denk ik er ook over, Edward, zei Brand zacht. Niets belet ons, morgenochtend zo spoedig mogelijk te vertrekken en hier die opgewonden snoes-

hanen aan hun lot over te laten. Het sop is de kool niet waard.

— En zo spreekt jij, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij Brand verwijtend aankeek. Vergeet je dan de gevolgen? Zou het niet spoedig ruchtbaar worden, dat een zekere Lord Palmhurst lafhartig op de loop was gegaan voor een Italiaanse kapitein, na hem eerst te hebben uitgedaagd?

— Een Lord Palmhurst bestaat immers niet, wierp Brand hem tegen.

— Pardon, een Lord Palmhurst bestaat wel degelijk, zo vaak ik in die rol optreed, en ik zou dat natuurlijk nooit weer kunnen doen, wanneer ik mij aan een eerloze daad had schuldig gemaakt, zei Raffles. Je zult er je in moeten schikken, Charles, wij zitten in het schuitje en moeten meevaren. Je hoeft je overigens geen ogenblik ongerust te maken; het zal je bekend zijn, dat ik vrij goed de degen hanteer. Ik ben ook volstrekt niet voornemens die driftkop aan het staal te rijgen. Zo bloeddorstig ben ik niet uitgevallen. Ik zal een kleine prik, laten wij zeggen in de rechterbovenarm, geven en hij mag dat dan beschouwen als een straf voor zijn onbeschaamd en volkomen ongerechtvaardigd optreden.

— Als het daar maar mee afloopt, zei Brand zuchtend. Je weet drommels goed, dat de burgers hier op het ogenblik zo goed als niets hebben in te brengen, en vreemdelingen natuurlijk helemaal niet. Men kan je hier het leven heel zuur maken, want de bezettingstroepen zijn hier op dit ogenblik de baas.

— Onder de troepen zijn ook Engelsen, Charles, vergeet dat niet. En als het moet, zal ik niet aarzelen mij tot de Engelse consul te wenden en zijn bescherming inroepen. Ik zou wel eens willen zien, dat de heren Italianen mij dan een haar op het hoofd durven krenken.

— Je blijft dus bij je plan?

— Ja, Charles; onherroepelijk. Ik zal duelleren met die onbeschaamde kwast, maar ik beloof je dat het een operette-duel zal zijn.

HOOFDSTUK IV

HET TWEEGEVECHT EN DE GEVOLGEN

Nog diezelfde avond kwamen de getuigen van Di Morena, Raffles in diens kamer bezoeken.

Zij waren koel beleefd, maar volkomen correct en in enkele ogenblikken waren de formaliteiten afgelopen.

Het duel zou de volgende ochtend plaats hebben op een open plek in een bos, een half uur gaans van de stad verwijderd.

Als wapen had Di Morena, die zich als de uitgedaagde partij beschouwde, de degen gekozen.

De plek werd nauwkeurig aangeduid en daarna verlieten de getuigen van de Italiaan met een zwijgende buiging het vertrek.

Brand had nogmaals gepoogd, Raffles te overtuigen dat hij een dwaasheid beging, maar deze had slechts met een schouderophalen geantwoord en ten slotte verklaard, dat hij er niet aan dacht, voor de Italiaanse kapitein uit de weg te gaan, die de hand tegen hem had durven opheffen.

Daar Brand zich zelf wel moest kennen, dat hij hoogstwaarschijnlijk niet anders zou hebben gehandeld, zo was de zaak uitgemaakt. Om half zeven in de ochtend, een ogenblik na het aanbreken van de dag, zouden de Italiaan en de Brit elkander met de degen in de vuist tegemoet treden.

Raffles had 's avonds goed gedineerd en met de grootste smaak gesoupeerd en bleek zich volkomen kalm en gerust te voelen.

Er werd met geen enkel woord van het aanstaande tweegevecht gerept en Raffles scheen er ook inderdaad in het geheel niet aan te denken, maar praatte veel meer over de onderneming van Winterfield, die hem heel wat meer belang scheen in te boezemen.

De twee vrienden begaven zich vroeg ter ruste, en van alle drie de Engelsen was Raffles het al weer die alleen een volkomen ongestoorde en verkwikkende

nachtrust had genoten.

Brand had lang wakker gelegen en wat Henderson betreft, de arme kerel, door berouw gekweld, had slechts zeer weinig geslapen en een ogenblik had hij er zelfs ernstig over gedacht, de Italiaanse kapitein een zo duchtige aframeling te geven, dat deze zeker in de eerste maanden geen lucifer, laat staan een degen zou kunnen optillen.

Gelukkig had Brand, aan wie hij dit voornemen meedeelde, hem nog intijds van dit onzalige plan kunnen terughouden, hetwelk de zaken slechts erger zou hebben gemaakt.

Het was nog donker toen de drie mannen opstonden.

Raffles was in een zeer rooskleurig humeur en genoot ten volle van het ontbijt, hetwelk voor de drie mannen gereed stond in de holle en ongezellige eetzaal en dat bestond uit thee, brood, een soort gebak, eieren en pap, die wel enigszins geleck op de geliefkoosde havermout der Engelsen.

Hij voerde het woord bijna geheel alleen, want Brand en Henderson hadden weinig lust tot praten, al waren zij beiden ten volle overtuigd van Raffles' meesterschap op de degen, ofschoon niemand kon zeggen welk een schitterend duellant de Italiaanse kapitein zou blijken te zijn.

Zij hadden bijtijds voor een huurrijtuig gezorgd, met twee paarden bespannen en om zes uur stapten zij in, toen de hemel zich in het oosten reeds begon te kleuren en na een rit van een half uur, bereikten zij de zoom van een uitgestrekt bos, ten westen van de stad en het duurde slechts enkele minuten alvorens zij de plek hadden bereikt, waar de ontmoeting zou plaats vinden.

De drie mannen stapten uit het rijtuig, dat bleef wachten.

Het was nogal koud en zij liepen snel heen en weer, met de handen in de zakken, ten einde op deze wijze wat warm

te worden.

Zij bleken de eersten te zijn, maar behoefden niet lang te wachten, want er waren nog geen vijf minuten verstreken, of in de verte klonk het doffe geluid van paardenhoeven op de harde grond van de weg en even later werd er tussen de bomen een rijtuig zichtbaar, dat stilhield en waaruit vier heren stapten, Di Morena, zijn twee getuigen en een geneesheer.

Een der getuigen droeg een langwerpig, in groen laken gewikkeld pak onder de arm en de geneesheer had een klein mahoniehouten instrumentenkistje bij zich.

Terwijl de tegenstanders elkander uit de verte koel toeknikten, gingen de getuigen langzaam naar elkander toe, die elkaar eveneens zwijgend begroetten, waarna een der Italianen het groene pak loswikkelde en er twee volkomen gelijke duellerdegens uitnam.

Zij lieten Brand zien dat de degens juist even lang waren en vervolgens hield de Italiaanse secondant de beide wapens kruiselings over elkaar, ze bij de kling vasthoudend en bood Raffles een der degens aan.

Deze, die zich intussen reeds van zijn pels en van jas en vest ontdaan had, nam de degen uit de hand van de Italiaan aan en begaf zich naar de hem aangewezen plek.

Brand zag dat zijn vriend volkomen kalm was en zich niet rustiger had kunnen gevoelen, wanneer hij zich in een schermzaal had bevonden.

Henderson was veel bleker dan Raffles.

De dokter opende zijn verbandkistje, twee secondanten, een Engelsman en een Italiaan namen ter weerszijden van de duellanten plaats, de Italiaan kruiste de degens der twee tegenstanders en toen klonk het korte bevel:

— Avanti.

Met een eigenaardig snerpnd geluid streken de klingen over elkander en de strijd ving aan.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of Brand haalde ruimder adem.

Di Morena was wel een goed schermer, maar dat was alles.

Raffles echter was een meester op het wapen en het zou hem niet de minste moeite kosten, de Italiaan eenvoudig overhoop te steken.

De kapitein, die in uniform was, zag zijn minderheid zelf gauw genoeg in en dat droeg er niet toe bij, zijn hand zekerder te maken.

Hij trachtte zich zo te draaien, dat Raffles de stralen van de zon, die pas was opgekomen in de ogen kreeg, maar ook deze truc baatte hem weinig.

Een paar maal deed de Italiaan een snelle, vinnige uitval, in de hoop, zijn tegenstander bij verrassing te treffen, maar ook dit kon weinig baten tegenover een tegenstander van de kracht van Raffles.

Deze hanteerde zijn degen met onnavolgbare gratie en op zijn gelaat lag een glimlach, alsof hij zich vermaakte met deze opwindende en gezonde sport.

De twee mannen stonden nog geen vijf minuten tegenover elkaar, of Raffles, die het spelletje blijkbaar begon te vervelen, maakte er een einde aan.

Met een bliksemsnelle beweging sloeg hij de degen van de kapitein uit de richting en een ondeelbaar ogenblik later trof hij hem juist op de plek, welke hij zich had voorgesteld: in de rechter bovenarm, even boven de elleboog.

De Italiaan liet met een kreet van pijn zijn degen vallen en in een ommetien was zijn witte hemdsmouw rood gekleurd.

Onmiddellijk lieten de getuigen het gevecht staken, waarna de dokter kwam toelopen om de gewonde te verbinden.

Brand slaakte een zucht van opluchting en het scheelde weinig of Henderson, bevrijd van de ondraaglijke spanning, kwamen de tranen in de ogen.

Raffles stroopte kalm zijn mouwen af, knoopte zijn manchetten dicht, trok jas en vest aan en liet zich door Henderson in zijn pels helpen, zonder zijn blik een enkele maal naar zijn tegenstander te richten.

Hij bleef nog een ogenblik wachten, daar het niet onmogelijk was, dat de getuigen hem namens Di Morena de verzoenende hand kwamen bieden, maar toen dit niet 't geval bleek te zijn, wend-

de hij zich af, groette de Italianen door even de hoed af te nemen en stapte met zijn twee metgezellen naar het wachtende rijtuig.

Bij het instappen dacht hij even na en zei toen:

— Mij dunkt dat wij thans niets beters kunnen doen, dan maar dadelijk naar Berlijn terug te keren. Ik verlaat Krakau zonder leedwezen, al wil ik erkennen, dat ik er een niet geheel onbelangwekkend avontuur heb beleefd. Nu enige woorden tot jou, James. Ik hoop dat dit voorval je een les moge zijn, dat het in vele gevallen beter is, zich niet door zijn drift te laten meeslepen. Neen, zeg maar niets. Ik weet dat je voortaan je tong in bedwang zult weten te houden, je tong en je vuisten. Ik weet echter ook, dat als men je over een week opnieuw op je eksterogen trapt, je dan al je goede voornemens vergeeten zult zijn en precies hetzelfde doen wat je gisteravond deedt. Het is nu eenmaal je aard en het is eigenlijk overbodig, dat ik er over spreek. Laten wij maar instappen, het is te koud om hier te blijven staan.

— Rijden wij dadelijk naar het vliegveld terug? vroeg Brand.

— Wij zullen nog eerst het hotel moeten aandoen, amice, want daar hebben wij nog bagage staan, die ik liever niet wil achterlaten. Bovendien moeten wij er nog afrekenen.

De koetsier kreeg dus last naar het hotel terug te rijden.

Zij waren daar echter nauwelijks, of er trad een Frans officier de gelagkamer binnen, die even rondkeek, de drie Engelsen in het oog kreeg en naar hen toeging.

Hij salueerde op hoffelijke wijze, en vroeg toen:

— Mag ik weten wie Lord Palmhurst is?

— Die ben ik, kolonel, antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Het doet mij leed, mylord, maar dan zal ik verplicht zijn u te verzoeken, mij te willen volgen, zei de Franse officier.

— U te volgen, kolonel? vroeg Raffles. Om welke reden als ik vragen mag?

— Gij hebt heden geduëlleerd, naar ik heb vernomen, en ik heb last gekregen, daar ten strengste tegen op te treden. De bezettingstroepen van Krakau staan onder mijn bevel, en ik ben verantwoordelijk voor de naleving daarvan.

— Ik vraag u excuus, kolonel, maar ik zou u willen vragen, of die order zich ook uitstrekt tot vreemdelingen?

— Neen, alleen tot de troepen. Ik zal u echter als getuige nodig hebben. Het doet mij werkelijk leed, want ik ben Fransman en ik weet, dat er gevallen bestaan, waarin een tweegevecht voor een man van eer schier onvermijdelijk wordt. Ik heb mij laten mededelen wat er gisteravond in dit hotel is voorgevallen. Ik geloof dat gij anders zoudt hebben kunnen handelen, mylord, maar ik ben wel verplicht de mij gegeven instructies op te volgen.

— Kunnen deze formaliteiten lang duren? vroeg Raffles.

— Hoogstens een paar uur, mylord. Gij zult dan vrij zijn om te gaan waarheen gij wilt, maar de Italiaanse kapitein komt er minder gemakkelijk af; ik moet een voorbeeld stellen, en ik zal hem weten te straffen, reken daar op.

— Ik heb de Italiaanse kapitein tot mijn leedwezen verwond, kolonel, moge dit feit voor u aanleiding zijn, de straf zo licht mogelijk te maken, zei Raffles glimlachend. Ik ben nu geheel en al tot uw dienst.

Hij wendde zich tot Brand, die ongerust had toegeluisterd, en zei:

— Het heeft niets te betekenen, amice, over een paar uur ben ik terug, en dan vertrekken wij direct. Blijf hier op mij wachten en houd in 's hemelsnaam Henderson in het oog. Ik ben er niet op gesteld hier nog meer dingen te beleven, die oorspronkelijk niet op mijn programma stonden.

Hij knikte Henderson, die er bedremmeld bijstond, toe, drukte Brand de hand, en volgde toen de kolonel, die een hoffelijk en geestig man bleek te zijn, en zich nog enkele malen tegenover de Engelse edelman verontschuldigde wegens de overlast die hij hem moest aandoen.

Hij geleidde Raffles naar een huis

op het marktplein, hetwelk als bureau voor de stedelijke commandant was ingericht.

Hier moest Raffles geruime tijd wachten, want het duurde tamelijk lang voor Di Morena verscheen, de rechterarm in een verband, bleek en met op elkander geknepen lippen.

Het was voor Raffles een onaangename taak te moeten uiteenzetten, wat de aanleiding was geweest tot het tweegevecht, en hij kweet zich van die taak met enkele woorden, waarbij hij de nu verslagen tegenstander zoveel mogelijk spaarde.

De Franse kolonel, die een soort krijgsraad presideerde, nam de verklaring van Raffles in ontvangst, stelde Di Morena enige vragen, evenals aan diens getuigen, die ook gestraft zouden worden, en velde daarop het vonnis: Een maand strenge kamerarrest voor de kapitein, en een week arrest voor

ieder der twee getuigen.

Daarna kon Raffles heengaan, zich verbaasd afvragend of men dit in Krakau inderdaad als een strenge straf beschouwde.

Hij begaf zich direct naar het hotel, waar Brand en Henderson hem met ongeduld en niet zonder ongerustheid verwachtten.

Het was bijna elf uur en men had enige kostbare uren verloren met deze dwaze twist, die wel eens tragisch had kunnen eindigen als Raffles minder goed de duelleerdegen had gehanteerd.

— Wij zullen nu maar meteen vertrekken, vrienden, zei Raffles, nadat hij in korte woorden had medegedeeld welke straf aan de Italiaanse officieren was opgelegd. Wij hebben hier thans niets meer te maken, maar in Berlijn wacht ons veel werk, waarvan ik de aard zeker niet nader behoef te omschrijven.

HOOFDSTUK V

NOGMAALS EEN KLINK IN DE KABEL

Na hun rekening te hebben vereffend begaven de drie mannen zich aanstonds, na een huurrijtuig te hebben laten voorkomen, naar het militaire vliegveld, waar zij de vliegmaschine hadden achtergelaten.

Zij waren nauwelijks in het rijtuig gestapt of zij bemerkten een eigenaardige, ongewone drukte in de straten.

Het volk scheen aan een grote opgewondenheid ten prooi te zijn en een paar maal passeerde hun in stormpas een afdeling geheel uitgeruste Engelse en Franse soldaten.

Dicht bij de grens van de stad kon het rijtuig zelfs op een gegeven ogenblik niet verder, want een colonne Franse soldaten, met mitrailleurs en loopgraafmortieren, trok dwars over de weg en het duurde bijna een kwartier alvorens de gehele afdeling, ter sterkte van twee bataljons voorbij was getrokken.

— Wat zou er aan de hand zijn? vroeg Brand nieuwsgierig en ook een

weinig ongerust. Zou er een troepenrevue worden gehouden?

— Vermoedelijk zou een troepenrevue het volk niet zo opwinden, meende Raffles schouderophalend. Ik geloof dat er iets anders, iets ernstigers, gaande is.

Als om de woorden van Raffles te bevestigen klonken er op dat ogenblik in de verte ratelende schoten, waarschijnlijk afkomstig van mitrailleurs.

De koetsier had zich omgewend en keek door de voorruit heen Raffles aan.

Deze liet het portierraampje zakken, stak zijn hoofd naar buiten en vroeg in het Duits, in de hoop dat de man hem zou verstaan:

— Wat is er te doen? Wat betekent dat schieten, koetsier?

De man bleek het Duits slechts zeer gebrekkig te kennen, maar toch voldoende om de vraag te begrijpen en er antwoord op te kunnen geven.

— Ik geloof dat er ergens oproer is,

Pane, antwoordde hij. Ik heb zoëven horen roepen dat de Hongaren voor de zoveelste maal weer eens met de Tsjechen aan het bakkeleien zijn, en nu komen de troepen van de geallieerden tussenbeide.

Dat was zeker bedenkelijk nieuws en wat de koetsier zei was voor de drie reizigers een aansporing zo gauw mogelijk de terugtocht te aanvaarden.

De grond werd hun werkelijk wat te warm onder de voeten in dit land, waar zoveel vijandschap heerste en waar nu twee, soms zelfs drie nationaliteiten ieder ogenblik gereed stonden elkander in de haren te vliegen.

De oorzaak was nog steeds dezelfde: het betrof de verdeling van het land.

De meesten schenen de uitslag van de volksstemming niet rustig te kunnen afwachten en er werd, juist zoals dit in het Plebiscietgebied van Polen was geschied, van alle kanten druk geïntrigeerd, ten einde te trachten op deze volksstemming invloed uit te oefenen.

— Rijd maar zo snel je kunt verder, koetsier, beval Raffles op korte toon.

Binnen tien minuten was de grens van de stad bereikt, maar intussen was het vuren hoe langer hoe duidelijker hoorbaar geworden.

Het had er veel van weg alsof daar-ginds een geregelde veldslag werd geleverd.

— Het lijkt wel of het wapengeweld van de kant van de kazerne en het vliegveld komt, zei Brand ongerust.

Raffles antwoordde niet, maar zijn gelaat stond ernstig.

Men zag hoe langer hoe meer soldaten die zich in grote haast naar een bepaald punt begaven en eenmaal werd het rijtuig voorbijgereden door een escadron van de Engelse cavalerie.

Nauwelijks was het rijtuig de grens van de stad genaderd of de koetsier hield met een ruk het paard in en reed niet verder.

Op enige afstand stond een Franse luitenant, die met een bevelend gebaar de hand hield opgeheven.

Wederom stak Raffles zijn hoofd buiten het portier en vroeg de luitenant:

— Excuseer, luitenant, maar zoudt

ge mij willen zeggen, waarom wij niet verder mogen rijden?

— Ik kan u daarvoor geen verlof geven, monsieur, en dat om uw eigen bestwil, antwoordde de officier op hoffelijke maar besliste toon. Wanneer u nog vijf minuten verder gaat, zou het rijtuig als een zeef met kogels worden doorboord.

— Mag ik u vragen wat er eigenlijk gaande is?

De Franse officier haalde glimlachend de schouders op en antwoordde:

— Men kan wel zien dat gij vreemd zijt in deze streek, monsieur. Het is weer een van de gebruikelijke oproeren, thans echter een weinig ernstiger dan anders. Een afdeling Hongaarse soldaten die, de hemel mag weten hoe, de kazerne zijn weten binnen te dringen, heeft daar onze troepen verjaagd, zich van de wapens meester gemaakt en weigert nu beslist het gebouw te verlaten.

— Welke redenen voeren zij daarbij aan?

— De gebruikelijke redenen, monsieur. Zij beweren dat zij hier thuis horen, dat de Tsjechen hier niets te zeggen hebben en dat nooit zullen doen, dat zij zich niet door de Entente de wet willen laten voorschrijven en dat ze hun huid duur zullen verkopen. Van een volksstemming willen zij niets weten, misschien wel omdat zij verwachten, dat een groot gedeelte van de inwoners voor aansluiting met Tsjecho-Slowakije zal stemmen.

— Mag ik weten welke tegenmaatregelen er genomen zijn?

— Wij hebben een groot gedeelte van het intergeallieerde garnizoen geconsigneerd en zullen de muitelingen eens een lesje geven. Er zijn echter reeds soldaten gesneuveld, want de overval van de Hongaren was goed voorbereid en geschiedde zo onverwacht dat zij niet alleen de kazerne, maar ook een groot gedeelte van de hangars op het vliegveld konden bezetten.

— De hangars? herhaalde Raffles verschrikt. Dat is, dat is voor mij hoogst onaangenaam, monsieur. Het is mogelijk dat in een van die hangars mijn

vliegmaschine staat, die mij en mijn reisgenoten heeft hier gebracht.

De officier haalde nog eens de schouders op en zei met een gebaar van machteloosheid:

— Als dat zo is, dan spijt het mij inderdaad zeer, maar voor het ogenblik zult gij weinig anders kunnen doen dan het verloop van de munitie afwachten. Ik hoop dat wij de opstandelingen nog vandaag de baas zullen zijn. Hoewel... zij zeer talrijk zijn, zij beschikken over mitrailleurs en zelfs over een paar stukken veldgeschut en zij hebben zich ingegraven in een gedeelte van het vliegveld. Het kan dus misschien wel wat langer duren dan vandaag. Natuurlijk weten zij zeer goed, dat dit alles pure nonsens is, daar ze per slot van rekening toch aan het kortste eind moeten trekken, al zouden we hen desnoods moeten uithongeren. Ik kan u echter in vertrouwen wel zeggen, dat wij vertegenwoordigers van de Entente, naar mijn mening verstandiger zouden doen als wij deze eeuwig vechtende en twistende mensen maar aan hun lot overlieten en rechtsomkeert maakten.

— Wat gij daar zegt, klinkt niet heel bemoedigend, zei Raffles, die met schrik vervuld was voor het lot van zijn vliegmaschine en ook dacht aan de grote bezwaren welke hem te wachten zouden staan als hij genoodzaakt was de reis naar Berlijn per trein te ondernemen, want de treinenloop in dit land liet veel te wensen over.

— Veroorlooft gij ons, uit te stappen en te voet verder te gaan, luitenant? vroeg Raffles.

— Ook dat mag ik u tot mijn spijt toestaan, antwoordde de officier. Geloof mij, als ik u zeg, dat gij u aan de gevaren zoudt blootstellen. Wij zijn hier thans beschermd door een paar rijen huizen, maar dat is niet meer het geval als gij verder gaat. De munitie bestrijken met hun mitrailleurs, welke zij voor de vensters der kazerne en achter die van de hangars hebben opgesteld, het gehele vliegveld en ook een gedeelte van de stad.

— Dan blijft ons niets anders over dan ons in het onvermijdelijke te schik-

ken, zei Raffles. Ik zou het echter ten zeerste op prijs stellen, luitenant, wanneer gij mij zoudt willen toestaan mij op de een of andere wijze te vergewissen over het lot van mijn vliegmaschine. Gij zult begrijpen dat mij daaraan veel gelegen is.

— Dat zie ik zeer goed in, en als ik daartoe enigszins bij machte ben, zal ik u in staat stellen een blik te slaan op het slagveld als men het zo noemen mag.

Raffles, Brand en Henderson waren reeds uitgestapt en de eerste zond de koetsier met een goede fooi weg.

De man scheen verheugd te zijn, dat hij deze gevaarlijke plek kon verlaten, waar het scherp geratel van de mitrailleurs duidelijk hoorbaar was en reed zo vlug hij kon weg.

De Franse luitenant had intussen enige woorden op een stukje papier geschreven hetwelk hij van een bloknot afscheurde en stelde dat aan Raffles ter hand, met de woorden:

— S'il vous plait, monsieur. Ik zal u een van mijn manschappen meegeven, die u naar de Franse majoor zal geleiden, aan wie de taak is opgedragen, de munitie van deze zijde te bestoken. Ik heb hem in dit briefje gevraagd of hij u verlof wil geven het vliegveld zo dicht mogelijk te naderen. Misschien kunt gij dan wel met behulp van een goede kijker ontdekken, of de hangar waarin gij uw vliegmaschine geborgen hebt, al of niet in het bezit der opstandelingen is.

Raffles bedankte de luitenant met enige hoffelijke woorden, waarna de drie mannen de Franse soldaat volgden, die door de luitenant was geroepen en die hen naar een majoor Chanpré zou voeren.

Zij doorliepen nog enige straten, en gedurende al die tijd hield de soldaat niet op, met luide stem te mopperen tegen het lot dat hem naar deze negerij had gevoerd terwijl hij zijn klacht met een aantal kernachtige vloeken doorspekte, die duidelijk verrieden dat zijn wieg in de wijk van La Villette te Parijs had gestaan.

Het geluid van 't geweer- en geschut-

vuur werd intussen voortdurend duidelijker, en de soldaat verzekerde dat het zelfmoord zou zijn zich thans te wagen aan de andere zijde van de huizen, welke zij aan de voorzijde passeerden.

Tenslotte bleef de soldaat staan voor een huis, waarvoor een andere soldaat op post stond, wisselde enige woorden met deze man, waarbij hij op de vreemdelingen wees, en gaf hem toen het briefje met de woorden:

— Je zorgt er dus voor, dat je deze heren zo spoedig mogelijk bij de majoor brengt.

De soldaat die aan de deur op post had gestaan wenkte de drie reizigers hem te volgen en bracht hen langs een trap naar de zolderverdieping van het huis, dat wemelde van militairen en dus blijkbaar tot hoofdkwartier was ingericht vanwaar de verschillende orders naar de troepenafdelingen werden gezonden.

Zij vonden majoor Chanpré in een zolderkamer in gezelschap van vijf andere officieren.

— Wat wenst gij thans eigenlijk, heren? vroeg de majoor na het briefje te hebben gelezen.

— Niets anders dan even door een van de openingen der uitkijkposten van dit gebouw te mogen zien, antwoordde Raffles. Daarginds op het vliegveld staan enige hangars en in een daarvan is mijn vliegtuig opgeborgen, een toestel, dat voor mij van grote waarde is. Het is mogelijk, dat men die hangars van hieruit kan zien met behulp van een kijker en misschien kan ik mij vergewissen of de opstandelingen zich reeds meester hebben gemaakt van die loods.

— Als het anders niets is, monsieur, ga dan uw gang. Ik zal u echter daarna onmogelijk hier kunnen houden, want dat zou tamelijk gevaarlijk zijn, daar de kans bestaat, dat de muitelingen in de kazerne ontdekken, dat hier het hoofdkwartier is gevestigd en hun vuur op die luiken concentreren. Ik hoop dat zij daarmee zullen wachten, tot gij naar buiten gekeken hebt.

— Dat hoop ik met u, majoor, zei Raffles glimlachend.

Hij verzocht aan een der officieren

zijn prisma-kijker te leen, begaf zich naar een der luiken, waar een adjudant voor hem plaats maakte, bracht de kijker voor het oog en tuurde aandachtig naar buiten. Hij kon van dit tamelijk hoge huis, dat aan de uiterste grens van de stad was gelegen, het vliegveld zo goed als in zijn geheel overzien.

Langs een der smalle zijden van het rechthoekige vliegveld hadden de muitelingen een loopgraaf aangelegd, waaruit bleek, dat zij niet ontbloot waren van strategische kennis, want van elk punt van deze loopgraaf kon men de straatweg bestrijken die van Krakau in noordelijke richting liep en waarlangs waarschijnlijk wel versterking voor de tegenstanders kon worden aangevoerd.

Deze loopgraaf begon vlak bij de kazerne en werd voor een groot gedeelte door dit gebouw beschermt tegen flankvuur.

Aan de tegenovergestelde kant van het vliegveld stonden de hangars en één enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat zijn kansen, om nog diezelfde dag met zijn vliegtuig te vertrekken zeer slecht stonden. Door zijn kijker kon hij duidelijk waarnemen, dat er voor het ronde raam van de kleine vliering van de hangar, waarin zijn toestel was opgeborgen, een mitrailleur was opgesteld.

Van de ramen der kazerne uit werd een heftig vuur onderhouden op een doel, hetwelk Raffles van zijn standpunt af onmogelijk kon zien, maar het kwam hem voor, dat het vuur gericht was op een zijstraat en verder op een plein, dat zich vijf minuten gaans verder bevond.

Geallieerde troepen waren er niet te zien, maar dat zij er waren, bleek uit het ratelend geluid van enige mitrailleurs, die blijkbaar waren opgesteld in een aangrenzend huis.

Ook uit een der ledigstaande hangars, waarvan de geallieerden zich hadden kunnen meester maken, werd gevuurd in de richting van de loopgraven, maar het was duidelijk dat dit vuur niet veel uitwerking kon hebben.

In ieder geval stond het vast dat iedereen die het zou wagen, het vliegveld

over te steken, binnen enkele seconden getroffen zou worden.

Nadat Raffles dit alles had opgenomen, gaf hij de kijker aan de eigenaar terug en wendde zich tot majoor Chanpré met de woorden:

— Ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid, majoor, ik heb mij zoëven kunnen overtuigen, dat het er met mijn vliegmaschine slecht voorstaat. Ik wil u hier niet langer hinderen bij het uitoefenen van uw plicht en vraag u slechts hoe lang, naar uw oordeel, deze onzinnige schietpartij nog kan duren.

— De muiters zijn deze keer zeer talrijk; niemand kan zeggen of het een dag of een week zal duren, monsieur. De kazerne heeft dikke muren en men heeft mij zoëven gerapporteerd, dat er minstens voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen voor een geheel regiment in de kelders en op de zolders aanwezig zijn. In dat opzicht kunnen zij het dus lang uithouden en de heren muitelingen hebben hun strategische positie drommels goed gekozen.

Dat was voor Raffles geen aangenaam vooruitzicht, maar hij liet niets blijken van hetgeen er in hem omging en zei:

— Dan blijft mij niets anders over, majoor, dan u nogmaals dank te zeggen. Staat gij ons toe voorlopig in dit huis te blijven, in een ander vertrek wel te verstaan?

— Ik heb er niets op tegen, gij zult dat met de bewoners moeten uitmaken, antwoordde de majoor, die daarmee het

gesprek als geëindigd scheen te beschouwen.

De drie Engelsen gingen de trap af en onderweg zei Brand:

— Nu, dat ziet er fraai uit. Waren wij gisteravond maar vertrokken. Beter in het donker te landen op een vliegeterrein hetwelk 's nachts goed verlicht wordt, dan nu te moeten toezien dat die krankzinnige Hongaren wellicht je vliegmaschine vernielen.

— Aan je opmerking, Charles, hebben wij op het ogenblik weinig, zei Raffles schouderophalend. Met de vernieling van mijn toestel zal het wel zo'n vaart niet lopen, hoop ik, maar in ieder geval wens ik het zo gauw mogelijk weer in handen te hebben.

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, meende Brand. Bij elke stap over het vliegveld lopen wij kans, een kogel in het lichaam te krijgen van vriend of vijand, als ik mij zo eens mag uitdrukken, ofschoon ik persoonlijk volstrekt niets tegen die Hongaren heb. Ik neem het hun alleen kwalijk dat zij met dit operette-oproer, dat intussen bloedig genoeg schijnt te zijn, niet nog een halve dag gewacht hebben.

— Ik geef toe, Charles, dat het overdag zelfmoord zou zijn, te willen trachten de loods te bereiken, maar wat wij overdag niet kunnen doen, is wellicht wel des nachts te proberen. Waar geweld faalt, moeten wij list te baat nemen.

HOOFDSTUK VI

DE VEROVERING VAN DE DUIVEL DER LUCHT

Het was negen uur in de avond.

Raffles, Brand en Henderson hadden kennis gemaakt met de bewoners van het huis en dezen hadden hun, zonder er enige betaling voor te willen aannemen, een smakelijke maaltijd aangeboden, die met graagte genuttigd was.

Het vuren had de gehele dag bij tussenpozen voortgeduurd, nu eens hevig dan weer traag, alsof beide partijen

strijdensmoe waren.

Aan weerszijden waren reeds gesneuvelden gevallen, maar klaarblijkelijk dachten de Hongaren er nog niet aan, zich over te geven.

Raffles, Brand en Henderson hadden het huis al enige keren verlaten om wat frisse lucht te happen, en tevens te trachten de omgeving van de vliegloods zo goed mogelijk op te nemen.

Raffles had zelfs een soort plattegrond getekend, die hem wellicht later te pas kon komen.

Men kon in de straat volkomen veilig lopen, maar het was uiterst gevaarlijk een der dwarsstraten over te steken, die op het vliegveld uitkwamen, en die door de mitrailleurs der Hongaren werden bestreken.

Niet zodra was het donker geworden of aan weerszijden begon het vuren te verflauwen, en om acht uur had het volkomen opgehouden.

In de kazerne waren alle lichten geblus, maar het was duidelijk, dat men daar klaar wakker en waakzaam was, want nu en dan klonk er nog een schot, en schoof er een snelle gedaante met een brandende stallantaarn langs een der vensters, als om aan de bezettingstroepen duidelijk te maken dat men een overval niet behoefde te beproeven.

Daaraan dacht majoor Chanpré dan ook geen ogenblik; hij wist heel goed dat zo iets veel mensenlevens zou eisen, want de kazerne was aan alle zijden omringd door een bijna drie meter hoge muur, met ijzeren punten bezet.

Raffles en zijn twee metgezellen bevonden zich om negen uur in een der kleine vertrekken van het huis, waarin majoor Chanpré zijn hoofdkwartier had opgeslagen.

Bij het licht van de petroleumlamp die van de zoldering afhing en een spaarzaam licht verspreidde, bestudeerde Raffles de kleine plattegrond, die hij dezelfde namiddag getekend had, en zei toen op zachte toon:

— Het lijkt mij niet onmogelijk, de hangar van onze vliegmaschine te naderen, zonder dat wij aanstonds overhoop worden geschoten. Zoals je kunt zien, Charles, liggen de verschillende hangars ongeveer vijf meter van elkaar en in elke zijwand bevindt zich slechts een enkel klein venster, dat dicht onder de dakrand is aangebracht. De achterzijde echter is geheel gesloten. De achterkant nu van al deze hangars, staat gewend naar een smal pad, begrensd door een sloot en door een rij wilgen. Die sloot is ongeveer twee meter breed, en wij

zullen ergens een plank of een ladder moeten zien te krijgen, om er droogvoets overheen te geraken. De hangar ter rechterzijde van de onze is bezet, heeft geen vliering en er staan twee toestellen in, de ander echter, dat wil zeggen, die aan deze kant staat, heeft een kleine bezetting van geallieerde troepen, maar de tegenstanders hebben elkander weinig kwaad kunnen berokkenen, want zij konden elkander van het dakvenster uit onmogelijk raken, en de kogels gingen dan ook slechts bij uitzondering door de wanden van gegolfd plaatijzer, en als er een doorgang, kon deze waarschijnlijk slechts weinig schade aanrichten.

— Ik denk echter, dat het pad, hetwelk langs het vliegveld naar de achterkant van de hangars voert wel extra goed bewaakt zal worden door schildwachten, merkte Brand op.

— Dat denk ik niet, amice. Er zullen er wel zijn, maar niet veel, want de opstandelingen menen, dat zij in hun kazerne en in hun loopgraaf volkomen veilig zijn voor een overval. Zij zullen vannacht nog wel meer prikkeldraad aanbrengen en het kan een langdurige geschiedenis worden. Wij moeten dus tot iedere prijs proberen mijn vliegmaschine terug te krijgen.

— Op hoeveel man taxeer je de bezetting van de hangar?

— Hoogstens zes tot tien man, voldoende om een mitrailleur te bedienen, en tegen verrassingen te kunnen waken.

— Zouden de anderen niet door het afvuren van onze wapens gewaarschuwd worden en hun makkers te hulp snellen?

— Wanneer het enigszins mogelijk is, amice, mag er geen enkel schot gelost worden. Wanneer wij kunnen, moeten wij de Hongaren trachten te verrassen. Ik wil geen bloed vergieten van mensen die mij persoonlijk niets misdaan hebben.

— Hoe zullen wij dat smalle pad bereiken, zonder dat men ons dadelijk gewaar wordt en een paar kogels op ons afvuurt?

— Er is een smalle zijstraat, die op het vrije veld uitkomt en waar die straat eindigt, bevindt zich het begin van het

pad en de sloot. Naar alle waarschijnlijkheid zal die zijstraat wel bewaakt worden door troepen der geallieerden, maar er moet een middel te vinden zijn, om hun waakzaamheid te verschalken, want wij behoeven er natuurlijk niet op te rekenen, dat de bevelvoerende ma-joor ons toestemming zal geven om op deze gevaarlijke wijze onze vliegma-chine weer in ons bezit te krijgen.

— Geloof je, dat het onmogelijk zal zijn te parlementeren met de Hongaren en te trachten, in der minne ons toestel uit hun handen te krijgen?

— Ik zou het gaarne willen proberen, amice, maar ik betwijfel ten sterkste of wij succes zouden hebben. Ten eerste zijn de Hongaren op dit ogenblik de Engelsers verre van vriendschappelijk gezind, omdat zij er hen van verdenken, op de hand van de Tsjechen te zijn en deze in het geheim bevoordelen. En ten tweede zal een vliegma-chine voor hen van onschatbare waarde zijn. Reken er maar op, dat zij niet zonder bedoeling de hangars hebben bezet. Het is er hun om te doen geweest, zich in het bezit te stellen van een aantal vliegma-chines, hetgeen hun een groot voordeel boven de tegenstander zou opleveren, die enkel over een of twee van die toestellen beschikt. Ik geloof daarom, dat wij er verstandig aan zullen doen, op de be-minnelijkheid der Hongaren niet al te veel staat te maken en liever op onze eigen onderneming vertrouwen.

Deze onderneming kwam Brand zeer gevaarlijk voor en toch stond het ook bij hem vast, dat men op de ene of andere wijze moest beproeven, de Duivel der Lucht weer in handen te krijgen.

Henderson echter scheen de zaak als iets zeer natuurlijks te beschouwen en was blijkbaar ongeduldig en begerig, maar aanstonds aan het werk te gaan.

De drie mannen liepen nog enige tijd rond door de stad, die nog steeds een beeld van grote onrust vertoonde en pas omstreeks twaalf uur, toen de bewoners zich voor het merendeel in hun huizen hadden teruggetrokken, begaven zij zich naar de stille zijstraat, die op het vliegveld uitkwam, dicht bij een der hoeken van het terrein.

Het was een geluk, dat het zeer donker was.

Raffles wenkte zijn metgezellen en alle drie gingen verder de hoofdstraat in tot zij een bouwvallig huis bereikt hadden, waar Raffles bleef staan.

— Wanneer wij er in zouden kunnen slagen de achterkant van dit huis te bereiken, die op het vrije veld uit-ziet, dan zijn wij reeds een heel eind geholpen, want van daar zal het ons niet moeilijk vallen, het pad te bereiken, zei Raffles op zachte toon.

— Maar hoe komen wij er in? vroeg Brand fluisterend.

— Door de voordeur, antwoordde Raf-fles laconiek. Mijn lopers verlaten mij slechts zelden en ik denk, dat ik mij er hier van kan bedienen.

Met deze woorden haalde Raffles een klein aantal fijne instrumenten uit zijn zak en begon aan het slot te wer-ken.

Het ging zo zacht, dat zelfs Brand en Henderson er bijna niets van hoor-den.

Na yerloop van een paar seconden klonk een zacht knappend geluid, het slot van de deur was geopend.

Raffles aarzelde niet, en trad gevolgd door Brand en Henderson aanstonds het huis binnen.

Zij bevonden zich in een smalle, vol-komen donkere gang, zodat Raffles da-delijk licht moest maken met behulp van zijn zaklantaarn, nadat de voor-deur weer gesloten was.

Hij gaf zijn twee metgezellen een wenk en liep onhoorbaar de gang ten einde.

Deze bleek door het gehele huis te lopen en had ook aan de andere kant een deur, half uit glas bestaande, maar dat door de bewoners, blijkbaar be-vreesd voor verdwaalde kogels, met dikke planken was beschut.

Het kostte Raffles weinig moeite, het eenvoudige slot van deze deur eveneens te openen en de drie mannen verlieten het huis zoals zij er in gekomen waren, zonder dat de bewoners iets gehoord hadden.

Nu lag het vliegveld schuin voor hen ook al in duisternis gehuld.

Aan de rechterkant waren onduidelijk de hangars waar te nemen, die flauw afstaken tegen de nachthemel.

De derde hangar in de rij bevatte de vliegmaschine van de Grote Onbekende, welke hij tot iedere prijs terug wilde hebben.

Van het voetpad was op deze plek niets te zien, maar wel kon men vaag de wilgen onderscheiden, die verderop langs de sloot stonden.

Geen levend wezen viel te bespeuren, maar Raffles was er van overtuigd, dat het begin van het voetpad bewaakt werd.

De Hongaren zouden ongetwijfeld inzien dat de bezettingstroepen zouden proberen hen bij verrassing aan de achterkant van de hangars te overvalen.

— Luistert eens, jongens, zei Raffles na enige ogenblikken, terwijl hij zijn stem liet dalen. Ik vermoed dat wij daarginds, dicht bij dat groepje bomen, minstens twee schildwachten zullen vinden. Het is absoluut noodzakelijk, dat wij die mannen het zwijgen opleggen, want één enkel schot zou alles kunnen bederven. Daar Henderson wegens zijn grootte en zijn omvang veel te gauw in het oog zou lopen, zullen wij tweeën de eerste stappen moeten doen, Charles. Henderson is voor dergelijke karweitjes minder geschikt. Hij kan ons van meer nut zijn bij hetgeen daarna zal volgen. Heb je alles bij de hand, Charles?

— Alles. Ik ben tot je dienst, antwoordde Brand.

— Dan gaan we nu, zei Raffles op zachte toon. James, jij volgt ons op enige afstand, zodat je ons direct kan terugvinden, als ik zacht de kreet van de nachtuil laat horen.

Zwijgend en onhoorbaar waren de twee vrienden het volgende ogenblik in de duisternis verdwenen.

Zij legden zich op hun buik en kropen als slangen vooruit en richtten zich naar het bosje, hetwelk zich bij het begin van het voetpad bevond.

Zij hadden zich een zwarte doek voor het gelaat gebonden, met twee gaten er in, waar zij doorheen konden kijken

en daar zij zwarte handschoenen hadden aangetrokken, waren zij in het donker volkomen onzichtbaar.

Enkele minuten later waren zij het bosje zo dicht genaderd, dat als zij verder gingen, zij midden in de bewakingstroepen terecht zouden komen.

Het scherpe gehoor van Raffles had al zoëven zacht fluisterende stemmen gehoord en door de reeds bijna geheel ontbladerde takken heen had hij een bajonet zien glanzen.

Het ogenblik om in actie te komen was dus aangebroken.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden kropen op hun buik verder, gereed om ieder ogenblik te kunnen optreden.

Even later zagen zij twee mannen, in de Hongaarse uniform, die midden op het voetpad zaten en met elkander spraken.

Een hunner had het geweer tussen de knieën, en de ander had zijn wapen tegen de stam van een wilde appelboom geplaatst.

Raffles strekte behoedzaam de hand naar het geweer uit en nam het onhoorbaar weg, zonder dat het gemerkt werd.

Daarna liet hij de afgesproken waarschuwingskreet horen en op hetzelfde ogenblik sprongen de twee mannen op en wierpen zich op de niets vermoedende schildwachten.

De een wilde dadelijk zijn geweer grijpen, maar een hevige vuistslag van Raffles velde hem neer, zonder dat hij een kreet had kunnen slaken.

Terwijl de ander naar zijn verdwenen geweer tastte, gaf Brand hem een kaakslag met zoveel juistheid en kracht, dat de man als een blok omviel.

Dit alles had ternauwernood enige seconden geduurd.

Brand en Raffles bonden de twee bewusteloze mannen snel en stevig een doek voor hun mond, om hun het schreeuwen te beletten, en maakten hen machteloos door hun armen samen te binden.

Vervolgens liet Raffles wederom de zachte kreet van de nachtuil horen en aanstonds rees de machtige gedaante

van Henderson naast de beide mannen op.

— Neem die mannen op en draag hen een eind verder, James, zei Raffles fluisterend.

De reus laadde de soldaten op zijn schouders met even veel gemak alsof zij kleine kinderen waren en droeg hen weg, terwijl Raffles en Brand volgden.

De soldaten aan handen en voeten gebonden, werden aan de slootkant op de grond gelegd waarna de drie mannen snel en geruisloos verder gingen tot zij de achterzijde van de hangar hadden bereikt.

Daarbinnen was alles donker, maar men moest er op rekenen dat de bedieningsmanschappen van de mitrailleur althans voor een gedeelte wakker waren.

De drie mannen staken de sloot over op een kleine vlonder, die de Hongaren daar blijkbaar zelf hadden neergelegd en stonden nu naast de hangar.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Wij zullen op de schouders van Henderson het zijraampje openen en naar binnen klimmen. De manschappen zullen wel geen geweren of revolvers bij zich hebben en wij moeten trachten, hen te overrompelen, maar eerst openen wij de schuifdeuren, om Henderson binnen te laten.

Een enkel gebaar was voor Henderson voldoende om te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij steunde met beide handen tegen de muur van de hangar en Raffles klauterde vlug als een aap op zijn schouders, duwde het raampje open en klom naar binnen, waarna Brand hem volgde op dezelfde wijze.

Een zucht van verlichting ontsnapte hun; de vliegmaschine stond nog altijd op dezelfde plaats en scheen niet te zijn aangeraakt.

Zij bleven even luisteren, de ogen naar de zoldering gericht, maar zij vernamen niets anders dan een regelmatig geluid; men snurkte daarboven.

Op de tast slopen zij naar de schuifdeuren en het gelukte hun, die zover

te openen, dat Henderson zich door de opening naar binnen kon wringen.

Zij waren nu alle drie in de vesting.

In een bijna volkomen duisternis moesten zij de weg zoeken naar de smalle trap, die naar de vliering voerde en gingen die op, met de revolver in de vuist.

Ook daar was het donker, maar de mitrailleur stak toch duidelijk af tegen de nachthemel. Daaromheen lagen enige vage vormen en één soldaat stond tegen het raamkozijn geleund, met de armen over elkaar gekruist, blijkbaar half dommelend en zich van geen gevaar bewust.

Maar in een ommezien was het gehele toneel veranderd.

Als een bom vielen de drie indringers tussen de verraste Hongaren en voor dezen goed wisten, wat er gebeurde, had Henderson twee hunner reeds met een paar goed gerichte vuistslagen buiten gevecht gesteld.

Raffles en Brand richtten hun revolvers op de overigen, die misschien aan een overval dachten en zich niet konden verweren, daar zij geen geweren noch revolvers bleken te bezitten. Raffles verspilde geen tijd met woorden, maar schroefde snel het sluitstuk van de mitrailleur los, waardoor deze onbruikbaar werd gemaakt en liet het aan Brand en Henderson over, de vijf mannen, die zich op de vliering hadden bevonden, te knevelen.

Onmiddellijk daarna snelden zij naar beneden en rolden de vliegmaschine naar buiten.

Zij moesten zich haasten want sommige soldaten daarboven hadden zich gedeeltelijk kunnen bevrijden en begonnen nu luidkeels te schreeuwen, om hun kameraden te alarmeren.

Reeds werd elders op het grote vliegveld alarm gehoord en het zou zaak zijn zich te haasten.

De drie mannen klommen snel in de vliegmaschine en aanstonds haalde Raffles de hefboom over, waarop de schroef begon te draaien, juist toen er een aantal soldaten op het alarm kwam toesnellen.

Zij konden in de dichte duisternis

eigenlijk niets zien en schoten hun geweren in het wild af, en het bleek duidelijk dat zij nog helemaal niet wisten wat de oorzaak van het alarm eigenlijk was.

De Duivel der Lucht raakte los van de grond op hetzelfde ogenblik, dat de

gealarmeerde soldaten de hangar bereikten.

In de donkere nachthemel steeg de vliegmaschine omhoog, totaal onzichtbaar, hoewel niet onhoorbaar; het geronk van de schroef stierf echter snel weg.

HOOFDSTUK VII

DE MILJOENENZWENDEL

Het was bijna halfdrie, toen de vliegmaschine van het vliegveld bij Krakau opsteeg, en de dag begon te grauwen, toen Berlijn in zicht kwam.

Raffles landde op het vliegveld van Johannisthal, waar zich slechts enkele, slaperige beampten bevonden, die vlug de nodige formaliteiten vervulden. Zij hadden trouwens het toestel van de Engelsman aanstonds herkend en meenden niet anders of de sportvlieger was onderweg verdwaald en daarom op deze ongewone tijd teruggekeerd.

Na te hebben toegezien, dat de machine behoorlijk in de hangar werd geborgen, haastten de drie mannen zich, naar Berlijn te vertrekken en hun hotel weer op te zoeken.

Zij namen een bad en gingen meteen naar bed, want de nacht was zeer boeiend geweest.

's Anderendaags in de voormiddag stonden zij op en terwijl zij op hun ontbijt wachtten, werd de aandacht van Brand getrokken door een krantenbericht onder de rubriek Financiën, waarin de oprichting werd aangekondigd van de Saxonia maatschappij tot exploitatie van petroleumbronnen in Gallicië.

— Naar het schijnt is de prins er dus reeds ingelopen, zei Raffles. Staat er bij hoeveel hij in de zaak heeft gestoken?

— Zevenhonderdtachtig duizend mark.

— Sapperloot, dat is niet mis, zei Raffles glimlachend. Ik geloof, dat wij juist bijtijds zijn gekomen, Charles, om een spaak in het wiel te steken. Wij zullen de gangen van Winterfield eens nagaan. Hij mag ons niet ontsnappen.

Nog diezelfde namiddag gingen de twee vrienden er op uit, ten einde te ontdekken waar Winterfield verblijf hield.

Zij behoefden niet lang te zoeken, want in hun hotel wist de portier hun te zeggen, dat Winterfield een fraai huis bewoonde aan de Taubenstrasse, waar hij ook kantoor hield.

Raffles nam het besluit, de volgende dag dadelijk de nodige maatregelen te nemen, en te beginnen met het huis van de zwendelaar aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen.

De volgende ochtend, het was nog zeer vroeg, liet Raffles een taxi voorkomen, en gaf de chauffeur een willekeurig nummer in de Taubenstrasse op, in de buurt van het kantoor van Winterfield.

Het was omstreeks half negen en de meeste zaken waren nog gesloten, toen de chauffeur van de taxi stopte voor het opgegeven nummer in de Taubenstrasse.

Raffles wilde juist uitstappen en met de chauffeur afrekenen en hem daarna wegzenden, toen zijn aandacht getrokken werd door een grote, grijze auto, die blijkbaar zoëven voor het bankgebouw van Winterfield was komen aanrijden en waaruit twee heren stapten, die op de grote voordeur toeliepen.

Raffles had goede ogen en een fabelachtig geheugen voor gelaatstrekken.

Een van de heren, die daar op de stoep stonden, kende hij zeer goed; hij was Polizeikommissar Wetterstein, met wie hij ongeveer een jaar geleden onder geheel andere omstandigheden een ontmoeting had gehad.

— Drommels, mompelde Raffles, ik zal toch niet achter het net vissen? Zouden ze Winterfield komen arresteren? Zou al mijn moeite op die manier beloond worden?

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Winterfield is te slim om zich daaraan bloot te stellen, mompelde hij. Hij zal misschien... chauffeur rijden direct naar de Jagerstrasse, hier achter.

De chauffeur begreep niet veel van dit verzoek, maar hij deed wat hem gezegd was en reed door de Kanonnierstrasse naar de Jagerstrasse, die evenwijdig loopt met de Taubenstrasse.

Juist toen hij de hoek omsloeg, zag Raffles hoe een man, die een groot valies droeg, haastig een huis verliet, of beter gezegd uit de deur van een tuinmuur kwam en toesnelde naar een daar tegenover gelegen garage.

Er kon niet aan worden getwijfeld, goede vrienden hadden Winterfield zeker gewaarschuwd, dat zijn arrestatie op handen was en hij had zijn maatregelen genomen.

Sluwe vos als hij was, had hij gezorgd een huis te betrekken, dat twee uitgangen had en terwijl de politie vooraan het bankgebouw binnenging, wist hij in een andere straat te ontsnappen.

Er waren nauwelijks enkele seconden verlopen, of Winterfield reed de garage uit, gezeten achter het stuurwiel van een kleine, maar blijkbaar zeer snelle auto.

Raffles bedacht zich geen seconde.

Hij was er zeker van, dat Winterfield niet gevlucht zou zijn, zonder het gestolen geld mee te nemen en hij besloot, de partij niet verloren te geven, alvorens hij alles aangewend had, om dat geld machtig te worden.

Hij stak zijn hoofd buiten het portier en riep de chauffeur toe:

— Volg die kleine, rode auto. Een goede fooi als je die wagen kunt bijhouden.

De chauffeur knikte bevestigend met het hoofd.

Winterfield scheen Berlijn te willen verlaten en reed nu reeds door de buitenwijken. Raffles begreep aanvanke-

lijk niet, wat Winterfield eigenlijk van plan was, maar dat zou hem spoedig duidelijk worden.

De rode auto stooft nu met snelle vaart voort over de brede geasfalteerde weg die naar Johannisthal voert.

De weg was breed en daar er slechts hier en daar huizen stonden en de bomen bijna geheel bladerloos waren, kon Raffles de rode auto nu en dan zien. Er viel niet aan te twifelen dat deze wagen thans snel veld zou winnen op de gebrekkige taxi.

— Zo... zo... onze vriend wil dus per vliegtuig ontsnappen, mompelde Raffles vergenoegd. Nu, dan is nog niet alles verloren.

De taxi reed op dat ogenblik juist voorbij een hulptelegraafkantoor.

Raffles tikte de chauffeur op de schouder, en beduidde hem te stoppen.

— Wacht hier even, zei Raffles. Ik moet een telegram verzenden.

Hij ging het kantoor binnen en verzond een dringend telegram aan Brand van de volgende inhoud:

Kom onmiddellijk alleen of met Henderson naar het vliegveld. Neem de beste auto die je kunt krijgen. R.

Dadelijk daarna ging hij weer naar buiten en gaf zijn chauffeur last, hem naar het vliegveld te brengen.

Een paar minuten later stopte de chauffeur opnieuw.

Raffles stapte uit, overtuigde zich er van dat de rode auto verlaten was, en dicht bij een der garages geparkeerd stond en zond toen pas zijn chauffeur weg met een fooi, die de man van verbazing en vreugde deed grijnzen.

Hij liep kalm het veld op als iemand die daar volkomen thuis is, maar intussen ontging er niets aan zijn scherpe blik.

Hij zag, hoe een der hangars geopend was en hoe er nu een kleine, naar het uiterlijk te oordelen, zeer snelle eendekker werd uitgerold, naar het midden van het veld, aan het begin van de startbaan.

Achter het toestel liep Winterfield, in een korte pels gehuld, met zijn valies in de hand en de piloot tot spoed aan-

manend.

Raffles vroeg zich af, of deze man zou weten, met welk doel Winterfield deze luchtreis ging maken en of hij wellicht medeplichtig was, maar eigenlijk kon het hem bitter weinig schelen.

Hij ging naar zijn eigen hangar, zich niet overhaastend, daar de ondervinding hem had geleerd, dat een benzine-motor niet in enkele tellen tot opstijgen gereed is, zoals dat het geval was met zijn door electriciteit voortbewogen machine en liet toen de deuren van de garage openen.

Winterfield scheen zich weinig te bekommeren om hetgeen er op het veld zelf geschiedde.

Raffles wierp een blik in de hangar. Daar stond zijn vliegmaschine, met een zeil overdekt dat hij liet wegnemen zodat het toestel nu gereed was op het eerste teken naar buiten te worden geroeld.

Raffles was vastbesloten, Winterfield desnoods geheel alleen te achtervolgen, als Brand en Henderson niet tijdig ter plaatse zouden zijn.

Intussen werd de schroef van de vliegmaschine met een krachtige ruk aan het draaien gebracht en onder het daverend geronk van de motor rolde de vogel over het veld en verhief zich in de lucht, bijna op hetzelfde ogenblik dat een auto het vliegveld opreed.

Brand en Henderson stapten er uit en snelden dadelijk naar de hangar, waar de Duivel der Lucht had gestaan.

— Toch niet te laat, Edward? vroeg Brand aan Raffles.

— Bijna Charles, maar toch net op tijd.

— Waar is die Winterfield nu?

— In de lucht, antwoordde Raffles laconiek. Daar gaat hij.

Charles keek naar de vliegmaschine, die zich snel in noordelijke richting verijderde en zei toen enigszins ongerust:

— Ben je niet bang, dat hij je ontkomt?

— Daar vrees ik geen ogenblik voor, amice, zei Raffles, die zijn pels aantrok, maar dan moeten wij nu ook dadelijk vertrekken.

De drie mannen klommen in het toe-

stel en een kleine beweging van Raffles' hand was voldoende om de schroef aan te zetten, waarna het toestel pijlsnel de lucht in schoot.

In de verte was de vliegmaschine van Winterfield nog slechts even zichtbaar. De snelheid van de Duivel der Lucht was echter binnen enkele seconden zo groot, dat de afstand zienderogen verminderde.

Er waren nog geen tien minuten verlopen, of de toestellen vlogen bijna naast elkander en zo dicht bijeen dat de piloten elkanders trekken zelfs met het blote oog duidelijk konden waarneemen.

Winterfield scheen erg opgewonden te zijn ofschoon hij blijkbaar niets van de plotselinge verschijning dezer vreemde machine begreep.

Hij maakte driftige gebaren en scheen de opmerkzaamheid van de piloot te trekken, die voor hem gezeten was en die het vliegtuig natuurlijk ook reeds had gezien, en zijn best deed, de snelheid van zijn machine tot het uiterste op te voeren.

Ofschoon de snelheid groot was, was deze snelheid niet groot genoeg om de lastige tochtgenoot te kunnen ontlopen.

De piloot van Winterfield's toestel poogde nu, door allerlei gewaagde zwenkingen uit te voeren, de achtervolger kwijt te raken; hij beschreef gevaarlijke bochten en lussen, liet zich vallen als een dood blad, dat naar beneden dwarrelt, schoot dan weer pijlsnel omhoog en maakte zelfs eenmaal een volledige loping.

Raffles volgde al deze bewegingen echter met het grootste gemak en toen hem dit begon te vervelen, wachtte hij eenvoudig op enige afstand, tot zijn prooi zijn bokkesprongen had beëindigd, om dan zijn achterstand in enkele seconden weer in te halen.

Op deze wijze was men in de buurt van Hamburg gekomen en hier was het, dat Winterfield door zijn noodlot zou worden achterhaald.

Of de piloot meende, door snel te landen zijn reiziger in veiligheid te kunnen brengen, dan wel of een mankement aan de motor hem daartoe dwong, eens-

klaps daalde hij en streek neer op een uitgestrekt terrein, onder de rook van de stad.

Maar hoe vlug en handig deze manoeuvre ook ter uitvoer was gebracht, de Duivel der Lucht was nog vlugger, en toen de wielen van Winterfield's machine de grond raakten, streek het toestel van Raffles op nauwelijks vijftien meter afstand eveneens neer.

Ten einde raad, en met een kreet van woede, trok Winterfield zijn revolver en vuurde, maar zijn hand beefde en het schot ging ver naast.

Voor een tweede schot had hij geen tijd, want Brand was al uit de vlieg-machine gesprongen en in die van Winterfield geklommen.

Hij ontwong hem zonder moeite zijn wapen en wierp het ver weg in het gras.

Terwijl Henderson achterbleef, sprong Raffles eveneens uit het vliegtuig en wendde zich tot Winterfield met de hoffelijke woorden:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u lastig val, Herr Winterfield, maar ik wilde gaarne dat valies hebben. Neen, doe geen moeite, ik heb het al.

Raffles had met de grootste kalmte het zware valies uit de vlieg-machine genomen, terwijl Winterfield hem machteloos moest laten begaan.

— Rover. Bandiet. Schurk, schreeuwde hij.

— Ik zou mijn mond maar houden, want je bent zelf niets anders, zei Raffles op strenge toon. Heb jij dit geld soms niet gestolen?

Raffles had het valies snel en handig

geopend en bevond, dat het was volgepropt met bankpapier en ook goudgeld.

Meesmuilend wendde hij zich weer tot de zwendelaar, die nu spierwit zag van machteloze woede, met de woorden:

— Het zijn weliswaar Duitse marken, maar de hoeveelheid valt mee. Ik vermoed, dat hierin niet veel minder dan een miljoen marken zijn. Herr Winterfield, ik zal u niet langer ophouden en ben van oordeel, dat ik genoeg van uw aangenaam gezelschap heb genoten. Gij kunt dus uw reis voortzetten. En als gij later terugdenkt aan dit voorval, herinner u dan, dat gij te doen hebt gehad met John Raffles, die echter niet gaarne met u aan één tafel zou willen zitten. Het geld, dat ik u heb afgenomen, geef ik voor een groot gedeelte aan mensen, die wegens ziekte of armoede daaraan behoefte hebben. Dus wordt het nuttiger besteed dan gij zoudt doen. Vaarwel.

En terwijl Winterfield haast stikkend van woede achterbleef, stapten Raffles en Brand weer in hun vlieg-machine, die even later als zegevierend opsteeg en weldra uit het gezicht was verdwenen.

* * *

Enige dagen later las Raffles het bericht waarmee het verhaal van dit avontuur van de Gentleman-Inbreker aanving.

Hij had er spijt van, de vlieg-machine van de zwendelaar niet beter te hebben onderzocht, want daarin had de sluwe vos de 250.000 mark verborgen, die bijna in hun geheel bij zijn arrestatie op hem werden bevonden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De ontmaskering van Soendra Singh

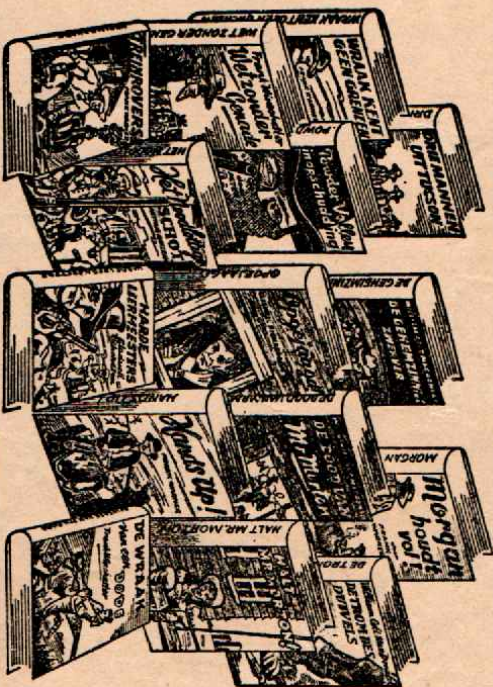

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GELEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

BON

Ondergetekende verzooft te zanden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5.- is leden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remsourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wet niet wordt verlengd.

Naam: _____
Adres: _____

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige schot door Arthur Madras
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Power Valley in opschudding door Peter Fild
8. Opgesngd door Gladwell Richardson
9. De doed van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekeurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007